

После 'потопа' у Србији

КАКО СЕ ПРИПРЕМАТИ ЗА АПОКАЛИПСУ

Немам обичај да пратим временску прогнозу. Како нисам ратар немам потребе за тим, најгоре што ми се може десити јесте да покиснем, а што каже наш народ – „нисид од шећера”. После прелепих и благословених, пролећних дана за Васкрс и Ђурђевдан, једног дана, за мене изненада, поче падати киша и време се нагло претвоти у касну јесен. Последњих година није необично да дође до таквих наглих климатских промена, али ме изненади кад ми жена рече да ће киша пада-ти три дана. Одмах ми је у глави прострујало подсећање да је дан Светог пророка Јеремије, који је познат по свом плачу над изгубљеним Јерусалимом. Вест о три дана „јесењих киша” у сред пролећа код мене је изазвала помисао да је реч о библијској опо-мени. Жена још додаде да се очекују нове поплаве, после оних које су захватиле запад-ну Србију, уочи Васкрса. Претрнух, нисам знао да ли је и са поплавама случај као са земљотресом, да је поновљени много јаче снаге од претходног, али сам то помислио. Нисам имао појма колико сам у праву. Србију је задесио потоп!

Муке поплављеног народа мешале су се са бљутавом патетиком политичара, пре свега премијера, који се показује као најгори политички црноберзијанац. „Неком рат неком брат” говорила је моја бака кад је нас задеси-ла ратна и избегличка невоља. То се сада дешава у поплављеној, може се слободно рећи, потопљеној Србији. Александар Вучић обилато користи несрећу за задобијање лаких политичких поена, који ће га учврстити на позицији „маршала”, којег је чак цитирао, само што није рекао Прозор него „Шабац не сме пасти”! Ниске побуде политичара, који користе несрећу за сликање пред новинари-ма и давање изјава помешане су са примери-ма искреног човекољубља и пробуђене

саборности. Држава је показала своју немоћ, како због саме неприпремљености тако и због лоше организације спашавања и евакуа-ције становништва. Али, народ је показао вредност и да није утулио и изгубио човеч-ност. Жив је наш народ, иако је утрнуо и од свих недаћа убијен у појам.

Потоп који се десио у ових пар дана у Србији није друго него слика свега шта нам се дешава последњих двадесетак година. Та слика је толико била снажна да нисам могао а да не извлачим опште закључке, који се тичу сагледавања живота. Како се људи суочавају са ствараношћу Апокалипсе, која је око нас и коју живимо?

Најгора је кад стварност која нас окру-жује почне да се увлачи у нашу унутрашњост, кад спољашњи проблеми постану „власништ-во нашег бића”. Природно је да се људи боре против тога на начине како знају и умеју. Приметио сам неколико начина суочавања са злом око себе.

Први заправо и није суочавање већ покушај игнорисања, жеља да се нормалан живот настави, да буде као да се ништа није десило. То је некакво „забијање главе у песак”, идолопоклонички култ нормалности, који јесте разумљив, јер човек избегава опас-ности и има потребу за сигурношћу, али је бесмислен а понекад и неморалан. Сећам се једног детаља, за који сам чуо, да се догодио почетком немачке окупације за време другог светског рата. Неки локални начелник тра-жио је одобрење од немачког официра да направи весеље поводом Ђурђевдана, а овај се извикао над њега: „Зар је вама до весеља кад вам је земља окупирана, кад сте остали без државе”.

Како се...

Затим, треба се сетити и оних људи који су у башти београдске „Касине” пили пиво док су прекопута њих на Теразијама били повешани људи. То је после тумачено пркосом, што има логике јер је и та идолопоклоничка жеља за нормалношћу некакав отпор апокалиптичном злу, али је свакако бесмислено и често се окрене на своје наличје. Наиме, дешава се да у ванредним ситуацијама, што је блажа реч за озрачје Апокалипсе, људи усред жеље за нормалношћу а имајући осећај „као да сутра не постоји” почињу да се понашају неморално. Тада долази до распуштања страсти дионизијских размера, о чему су писали неки књижевници и психолози.

Постоји још један, нешто делатнији, начин начин суочавања са апокалитичним озрачјем, који такође има основ у жељи за нормалношћу а то је сарказам и иронија. Пример таквог начина суочавања са злом јесте позив једне београдске уметнице људима да „допливају” до неког културног центра на промоцију некакве књиге. Деведестих је било доста филмова који су били у том духу „хумора са вешала”. Разумљив је то порив али суштински безосећајан и као такав он није излаз већ управо представља капитулацију људскости, „удобно смештање у Ад” у који се свет претвара.

Супротно томе јесте праведни гнев као отпор насилном бесмислу око нас. Овај начин борбе јесте делатан али суштински повезан са злом око нас, он не представља излаз из озрачја Апокалипсе већ његово наличје, које често ствара још гору ситуацију зато што је рушилачког карактера. Тако је комунизам био наличје бездушног капитализма и иако се залагао за хуманост у његовом систему људскост и достојанство личности је било више поништено него ли у капитализму против којег се борио.

У нашој ситуацији, везану за поплаве има оних који су због гнева због поменутог безобразног политиканства наших властодржаца презрели и саму дужност за помоћ ближњим и чак гневно били против акција човекољубља јер су и њих видели као манипулацију.

Па шта онда радити, како се супроставити злу око нас и не дозволити му да

постане зло у нама? Одговор треба тражити баш у суштини саме Апокалипсе. Кад је преведено на наш језик видимо да је њено значење Откровење. Догађаје који руше наш свет нормалности тада схватамо као „раздирање временско-просторне завесе” који нам наговештавају вечност. После потопа зла долази Сунце правде – Господ наш Исус Христос и то је наше хришћанско схватање Апокалипсе. Нада да ће добро победити представља излаз из мучне стварности.

Као што су први зраци сунца после вишедневних киша сушили влагу и мемлу са наших улица али и из наших душа тако ће Христос, кад други пут дође, учинити да нестане зло. Али, хоће ли наћи неког ко је спреман да прими те зраке Сунца благодати или ћемо и ми усахнути заједно са тим злом? То је суштинско питање на којем треба да се базира хришћанска делатност па и политика, као делатно исповедање вере и изражавање свог погледа на свет и живот.

„Бити спреман то је све”! Зато и за Апокалипсу постоји припрема! Циљ те припреме је да будемо „сунчани људи”! Такви људи су били и хришћански мученици који су светлошћу у себи, јачом од сунчеве, победили моћну империју, чак и кад су страдали.

Не треба да нас збуњују они који ће да нас презиру као малоумне и наивне који верујемо у бајке. Вера у долазећег Христа породиче наду која ће нас учинити живим, делатнима и победоносним и у најгорим временима. „Знам ново Сунце се рађа” требало би да буде наша лозинка а сунчани људи ћемо постати ако будемо радосно клицали „да дођи, Господе Исусе – МАРАН АТА”

Ненад Адамовић

ИЗ САДРЖАЈА

Вучић, влада и најављене реформе.	3
Ко и колико плаћа НВОс у Србији.	7
Може ли Република Српска да спречи обојени пуч? . . .	11
РТС у служби диктатуре ЕУ.	15
Чомски – Интернет у служби САД империје.	17
Без промене односа с Русијом – нови рат.	21
Размишљања о руској стратегији.	23
Само споразум Русије, САД, ЕУ спречава рат.	25
Куда САД елита води своју нацију	29

Бранко Драгаш:

ВУЧИЋ, ЊЕГОВА ВЛАДА И НАЈАВЉЕНЕ РЕФОРМЕ

Бранко Драгаш. Познат као „најзабрањенији интелектуалац” у Србији. Овај врсно економиста савремених схватања познат је и по бритком језику и оштром уму. Он има прецизан плана како да се Србија извуче из економског, социјалног и политичког суноврата. Какав је то план и како он види тренутну власт и путању на којој се Србија налази прочитајте у ексклузивном интервјуу са Бранком Драгашем за Телепромтер.рс.

Драгаш о Александру Вучићу

– Добили смо премијера који је **патетични демагог**. Страх се шири Србијом. Страх од погледа премијера. **Претње новинарима РТС–а је увод у ново лудило**. Тиранија лудила се наставља из периода када су новине забрањивање и строго кажњаване. Следи обрачун са свима нама који критикујемо неспособну власт.

О експозеу премијера Вучића

– Експозе од три сата је доказ препотентности и бахатости премијера. **Толика брбљивост и патетика је одраз огромног страха пред историјским проблемима којима није дорастао**. Када помешате причу о буреку са промашеним метафорама и на све то додате **јапајазам, егоманијакална потреба да све знате и да се за све питате, онда морамо бити забринуте за судбину државе и народа**. Мана експозеа је што није дуже трајао. **Добра страна је да премијер отворено говори о потпуној распродаји Србије**.

О саставу нове владе

– **Добили смо административну владу економских убица из ММФ–а и Светске банке. Њихов задатак је да се потпуно уништи економија Србије**. Тако ће Срби коначно бити сурово кажњени за непослушност. Ово ће бити **најсуровија влада у парламентарној историји Србије, која ће радити против интереса своје државе и свог народа**. Операција без анестезије је повратак на хирушку политику тржишних фундаменталиста из периода после петооктобарске контрареволуције.

О министру финансија и министру привреде

– Лазар Крстић је све показао. Финансијски Никола Тесла, као га је најавио Вучић, заправо је Малиша Палиша. Дошао је да спржи наше финансије. Душан Вујовић је проверени високи чиновник Светске банке, који је задужен за уништавање националних економија. Он не зна нашу привреду и због тога неће имати никакве сентименталности у испуњавању добијених налога. Не треба заборавити да је он економски био задужен за уништавање Украјине. Видимо какво је расуло оставио за собом. Такав сценарио се спрема и за Србију.

О Вучићевим реформама

– **Најављене економске реформе ће потпуно уништити Србију**. Грађани Србије морају да устану у одбрану државе од уцењених издајника, конвертита и тржишних талибана. Економске реформе су, дакле, штетне по наше државне, економске и националне интересе и не треба их применити. Економски тим је састављен од дилетаната. **Примена економског програма из његовог експозеа нас доводи до потпуне пропасти и губитка националне економије**. Да ли ће се то заиста и десити? Зависи од грађана. Видећемо где су границе стрпљења осиромашених, опљачканих и заведених грађана Србије. Премијер је сада у екстази и на врхунцу самозадовољства. Ускоро креће суочавање са реалношћу. Тада ће бити најопснији за демократију.

О Вучићевим метафорама

– Пошто је премијер свој тим прогласио за Бајерн, Реал је у Минхену потукао Бајерн са четири гола и тако срушио и ову Вучићеву метафору о успешности његовог тима. Узгред, директора Бајерна очекује затвор од три године због новчаних проневера. Е, то је права метафора.

О тоталној распродаји државних предузећа

– Хоће да продају РТБ Бор, ПКБ Корпорацију и све пољопривредне комбинате, Државне лутрије, Аеродром, Галенику и све националне ресурсе. **Налог је јасан – све распродај! Ништа не сме да остане у рукама државе. Неолиберали ликују! Хвале Вујича и клањају се његовој спремности да све уништи и распрода**. Нико не одговара на питање – **Када све распродате, од чега ћемо живети? Како ћемо пунити буџет? Како ћемо исплаћивати пензије, социјална давања и плате за људе који раде за државу? Сама чињеница да су прво смањили плате трудницама са 50.000 динара на 20.000 динара, најбољи је доказ какви су десперадоси дошли на власт**. Народ ће платити велику цену своје лаковерности и поводљивости. **Када продате националне ресурсе, онда сте изгубили државу. Постајете робови у властитој држави. Нова власт је добила тај задатак и толику подршку „Великог Брата”**. Сама чињеница да је првога дана од именована дошла Кетрин Ештон, најбоље говори о том намесничком односу. **Дугорочна последица распродаје националних ресурса је губитак националног суверенитета и дугогодишње сиромаштво и беда заробљених кредитима грађана Србије**.

О продаји Телекома

– У октобру 2011. године, Вучић и Николић су подigli тужбе против владе Цветковића, која је имала намеру да прода наш Телеком, па су чак говорили да ће својим телом да бране националну компанију. Сада хоће што пре да продају Телеком, објашњавајући то чувеном мантром неолибералних шарлатана да држава не може да управља

Вучић, његова...

Телекомом. На питање, како је могуће да је држава Норвешка већински власник 53% најуспешније компаније Теленор и да они ништа не приватизују, тржишни талибани немају одговор. Не сме се продати Телеком. То је злочин према држави.

О продаји ЕПС-а

– Намера да се прода ЕПС је потпуно лудило однарођеног режима. Интересантно је да се тражи мањински власник, коме ће се дати контролни пакет управљања компанијом. То је шизофрена одлука. То не постоји нигде на свету. То не постоји у акционарским друштвима света. Никада већински власник не даје мањинском да управља уместо њега. Зашто би му дао? Који је онда смисао већинског власништва? Невероватно шта нам се дешава. Лично сам поражен колико смо пропали и у какве све нове проблеме упадамо са овом влашћу.

О распродаји јавно-комуналних предузећа

– Посебно ће бити интересантно када се власт усмери на распродају јавних и јавно-комуналних предузећа. Када то ураде, грађани ће бити изложени невиђеном терору мултинационалних компанија и то нас онда директно води у социјалну револуцију на улици. Осиромашени грађани неће моћи да плаћају скупу струју, гас, воду и побуна је природна одбрана од лудила пролупале власти. То говоре искуства из света. Вучић хвали Маргарет Тачер, заборавајући да је њена приватизација железница и рудника довела до потпуног колапса тих националних система. У Калифорнији се распао енергетски систем због погрешне приватизације и то ће се нама догодити.

О банкроту Србије

– Једини сам који се од 2008. године залаже да се прогласи банкрот. То је једини начин да се спаси Србија. Моје колеге ме нису подржали у томе, јер се плаше да не изгубе своје привилегије. Наравно, власт не жели да примени мој план банкрота, који се односи на државну управу и финансије, него припрема најгору шок терапију са распродајом националних ресурса. Банкрот је примењен преко 250 пута у свету и он је лековит, јер се подвлачи црта и зауставља даљи распад државе. Аргентина је тако зауставила потпуно расуло 2001. године. Претходно је на улицама била социјална револуција, која је довела нове политичаре на власт.

О Драгашевом Плану банкрота

– То је читав сет економских мера које треба да нас изведу из ове програмиране агоније и безнађа. Проглашењем банкрота Србије уводе се привремене мере на годину дана у државну управу и финансије Србије. Подвлачи се црта и зауставља даљи суноврат. Забрањује се даље задуживање државе, хапсе се политичари и тајкуни и конфискује им се имовина по закону, доносе се закони који покрећу домаћу производњу, смањују сва захватања из привреде и либерализују пословање, репрограмирају се сви дугови, строгим мерама штедње у држави

искорењује буџетски дефицит, нема више 50.000 аутомобила, нема плаћених управних одбора, укида се обавезна резерва, укида се девизна клаузула, референтна каматна стопа се смањује на 1%, сви државни депозити иду у државну банку, формира се права Берза, смањују се порези и доприноси, убрзава се проток пара банака на жиро рачуну, девизне резерве се враћају у земљу, преко 2 милијарде евра девизних резерви се остављају на рачунима код НБС, остало од 9 милијарди евра се пласира у извозне послове и супституцију увоза, тако се запошљава 2,8 милиона људи, српске банке пласирају капитал без камате уз поделу добити из посла, ствара се слободна финансијска зона у центру Београда и милијарде девиза долазе у финансијским транскацијама, тако Србија добија стопе раста од 30–60% годишње и расте великом брзином како бисмо што пре изашли из беде.

Сви светски услови нам сада одговарају за велики српски привредни препород. На светским финансијским тржиштима слободног капитала има у изобилу и ми можемо да га привучемо у нашу привреду, енергетику, здравство, инфраструктуру и индустријализацију. Нема задуживања, него инвестирање! Србија треба да постави циљ да до 2024. године има БДП од 230 милијарди евра. Сада је реални БДП свега 15 милијарди евра.

О Србији након две године Вучићеве владе

– Ако све распродају, владаће две године. Иза тога иде – пакао. Ако их спречимо да све распродају и ако преварени грађани устану у одбрану својих живота и живота своје породице, онда ћемо изборе имати до краја године, најкасније на пролеће 2015. Зато је важно сада да се почне са стварањем нове опозиције. Позивам све људе који воле нашу Србију да се удруже. То је једини начин да се скине опасни тоталитарни режим који свакога дана у свакоме погледу показује знаке губитка здравог разума.

На шта Вас асоцирају следећи појмови:

ЕУ? Банкротирана Југославија

Евро? Бриселски долар

Долар? Зелени папир

Европа? Музеј воштаних фигура

САД? Лет изнад кукавичијег гнезда

Брисел? Вавилонска кула

Вол Стрит? Дилери дроге

Русија? Повратак отписаних

Путин? Мојсије

Украјина? Излазак

Шта поручујете грађанима? СМРТ
ФАШИЗМУ – СЛОБОДА НАРОДУ!
(Крај на стр. 6/1)

КАКО НАМ СЕ ДОГОДИО „ПОТОП”

Боримо се против пирата у Индијском океану и против терориста у Малију, а овде нам људи чекају спас на крововима

Док је око њега текла бујица подивљале воде један је директно угрожени грађанин Србије, онако резигнирано за телевизију констатовао: „Важно је да смо спасили животе наших породица и комшија, материјална штета јесте велика, али штету ћемо поправљати после рата”. Можда му се омакло, можда је грађанин несвесно упоредио ову поплаву са ратом, али је очито погодио суштину проблема. Наиме, **Србија из године у годину неспремно дочекује рат са елементарним непогодама**. Не говорим о земљотресима, већ о пожарима и поплавама.

Стално смо изненађени. Докле више?

Да ли се знају токови, односно корита наших река и речица? Претпостављам да се знају, јер то нису речна корита на Јупитеру. **Постоји ли на државном и локалном нивоу икакав дугорочни, или средњорочни план уређења тих корита, или водотокова, уређења тако да не би дошло до изливања и катастрофе?** Ако постоји, зашто тај план није и приоритет у буџету? Ако немамо планова, зашто их немамо и ко је за то крив? **Има ли Србија уопште неку стратегију за суочавање са потенцијалним елементарним непогодама?** Или све сводимо на камионе и вреће са песком? Може ли се општинама наредити да уреде своје водотокове тако да не буде овога чега смо сада сведоци? **Или је у све нас ушао коров политике?** Јер у древна времена политика је била вештина која је омогућавала људима да живе у слободи, данас би ваљда требала да буде вештина да људи не живе на крову чекајући хеликоптер да их спасе од бујице.

Или сада треба да користимо речи као што су „демонски” и „тајне силе природе”. Па већина наших писаних медија на првим страницама има огроман наслов: „Потоп”. Ваљда библијски, Бог нас кажњава? Апокалипса? А није нуклеарна. Јесмо ли жртва, или кривац? А нисмо били на песми „Евровизије”, нисмо ни гласали...

Или проживљавамо Јонесково позориште на водени начин? Његова прва драма била је „Ђелава певачица” и одувек је код људи изазивала смех... Мени је ових дана смешно када чујем апеле власти да сви грађани који имају гумене чамце те исте предају штабовима цивилне заштите ради помоћи угроженом становништву. **Није ваљда да цивилна заштита нема довољан број гумених чамаца? Где су нестали?**

Скоро сви су нам политичари ових дана, осим председника, без кишобрана, покислих

глава и у јакнама са којих се цеди вода. Јонеско би рекао: „Све пропада, које ли радости!”

Хоћемо ли уопште извући неке поуке из ове несреће? **Опет је држава оперативно морала да се ослони на војску, политичка власт још је једном показала оперативну зависност од војске**. И сада се показала сва промашеност свих досадашњих тако гламурозно слављених реформи Војске Србије. Смањили смо бројно стање војске, да је она бројчано јача изашла би у великом броју на насипе и рат са воденом стихијом био би несумњиво лакши. **Инжењерију смо као род копнене војске свели на минимум**, сада тражим на телевизији да видим војне ровокопаче и тешку инжењеријску технику и нешто не могу да угледам те призоре. **Где су нам инжењеријски лансирни мостови**, где су нам понтонски, а где „бејли” мостови да одмах премостимо терене тамо где се то одмах може? Зашто су нам камиони–цистерне за воду толико стари? **Зашто немамо адекватне јединице инжењерије за овакве ситуације? Ко је крив што су својевремено послушана наређења из иностранства како преуредити војску?** Па сада имамо тактичке радионице и компјутерске симулације са НАТО снагама како се борити против побуњеника у држави Икс, а овамо не можемо да обуздамо ни обичну поплаву. Боримо се против пирата у Индијском океану и против терориста у Малију, а овде нам људи чекају спас на крововима својих кућа.

Посебна је прича набавка нових хеликоптера, ово што сада лети је недовољан број и то се и сада показало. **Руси су нам још пре две године понудили да купимо хеликоптере Ми-171 под врло повољним условима, али творци и планери нашег буџета уопште немају одређену своту у буџету за враћање тог кредита**. Вероватно се Руси питају ко је овде озбиљан, а ко није.

Народ цени своју војску по ономе што она чини за народ, народ добро зна да би она учинила и више, али да нема средства. Зашто нема средства, то је питање за политичаре. **Влада Србије је затражила помоћ од Русије, ЕУ и Словеније**. Из Русије и Словеније већ су стигле екипе. **Да видимо шта ће да пошаље ЕУ као помоћ. Или ће нам помоћ послати НАТО?** Зашто да не. Ево им прилика да окају грехове.

На крају, можемо ли веровати икоме да се ова ситуација неће поновити идуће године?

Политика, 17.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Мирослав Лазански

Вучић, његова... (са стр. 4)

Имали нам спаса? Нема одмора док траје – ОБМАНА!

О гушењу демократије

– Опомињем грађане Србије да се налазимо у врло критичној зони гушења свих демократских институција и сваког критичког мишљења, јер „Вођа” органски не подноси критику. Опомињем грађане да се ради о доказаном конвертиту, који је спреман на све и који ће се макијавелистички користити свим средствима да остане на власти. Снага наше демократије и републиканске идеје су на испиту. Снага наше грађанске слободе и жеље да се сачува самосталност државе је на провери. Много ће нам требати заједничког рада и поверења да изградимо неко друго друштво у коме више нећемо имати вође и старешине.

О томе какав нам премијер заправо треба

– Нама требају премијер и влада који знају да праве новаца! Нама не требају драмосери и јапи фолиранти који све распродају и закукавају над чињеницом да су добили сву власт и да немају петље да сами преузму одговорност за судбину нације, него се поново сакривају иза Малог Слобе и његове криминалне политичке групације. Треба нам премијер који ће створити богату Србију и искоренити сиромаштво.

О стварању новог друштва

– Политичка идеја је дигитална директна демократија или политика без професионалних политичара. Економска идеја је *народни или етички капитализам* који ће се временом претворити у ново друштво – ХУМАНИЗАМ. Изгледа данас да је то нека далека политичка утопија, али то није тако. Империја у растројству се распада, долази до сукоба цивилизација и трага се за *новом политичком и економском идејом*. Имам идеју. Србија прва може да створи такво друштво будућности. Верујем у интелигенцију и доброту нашег народа. Верујем у древну мудрост словенских народа. Верујем у ингениозност балканских народа. Верујем у Европу која ће победити неонацистичку ЕУ творевину.

Драгаш – „најзабрањенији интелектуалац”

– Спадам у најзабрањеније српске интелектуалце. Успешно су ме забрањивали подједнако комунисти, националисти, шовинисти, социјалисти, демократе, неолиберали, еурофанатици и професионални Срби. Свима је сметала моја слободарска мисао и борба за институције система. Медији не смеју да ме преносе јер представљам модерно, економско, европско и космолитско српство. Говорим отворено и слободно јер је то део мога васпитања. Сматрам да само тако могу да помогнем заједници. Све моје прогнозе су се у последњих три деценије обствариле. Нажалост, био сам у праву за све што сам писао и говорио. **Политички промишљам четири деценије, али се не бавим професионално политиком.** Мене не занима да се бавим политиком и зато заступам идеју да **човечанству треба једна нова политичка и економска идеја.**

1.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Сајт: Телепромптер.рс

Масовно ‘прелетање’ људи у СНС – доказ страха од партијске власти

Председник Нове странке Зоран Живковић рекао је данас да влада премијера Александра Вучића нема право на 100 дана "меденог месеца" са грађанима и опозицијом, јер она није нова, већ влада континуитета.

"У протеклих неколико недеља могли смо да видимо да се влада и даље бави предизборним активностима. Нисмо добили предлог ребаланса буџета, а то је посао који је прво требало урадити. До сада смо замајавани причама о новом радном времену, што је потпуно бесмислено, и о смањивању употребе службених возила", казао је Живковић на конференцији за новинаре у седишту странке.

Он је оценио да Александар Вучић предложеним мерама штедње жели да "путинизује Србију или да постане мали Путин".

"Ко год покушава да имитира неког ко има тако високо место у светској политици, постаје карикатура тог човека. Ми сад препознајемо карикатуру Путина у лику председника владе", казао је Живковић.

Председник Нове странке истакао је да је посао **смањивања употребе службених возила важан, али за чиновника средњег ранга** у Служби за заједничке послове Владе Србије.

"Можемо и да се нашалимо и да кажемо да је то посао за млађег референта, али свакако није задатак председника владе или генералног секретара да буде на челу Комисије за одобравање употребе службених возила", рекао је Живковић и додао да је влада у претходном временском периоду могла да објави тајни уговор са Етихадом и тиме докаже да испуњава обећања.

"Ми смо позивали неколико пута у току прошле године да се тај уговор објави јер смо уверени да није у корист Србије. Јуче смо чули да је Вучић обећао да ће прво објавити уговор са Фијатом, што је коректно, па после тога и са Етихадом. Сматрам да нема никаквог разлога да се оба уговора не објаве у исто време", рекао је Живковић.

Он је рекао да постоји евидентан страх од актуелне власти и да то најбоље илуструје масовно "прелетање" државних чиновника, од најнижег до највишег ранга, у СНС.

"Било је таквих примера и раније када су 2001. године буљуци људи одлазили у ДСС, касније се то дешавало и с Демократском странком. Ипак, оваква јата прелетача нису забележена у модерној историји на овим просторима. Сигуран сам да је то последица страха за очување посла и позиције или за остваривање још више функције", казао је Живковић.

Према његовим речима, Нова странка је покренула иницијативу о стварању етичког кодекса за политичке странке, којим би требало спречити прелетаче... "Прелазак у другу политичку партију је дозвољен лични избор, али се мора стати на пут злоупотреби страначке књижице за добијање и очување високих политичких или чиновничких позиција", рекао је Живковић.

7.5.2014.
(Подвукла – Искра)

СИМ

Ко и колико плаћа невладине организације у Србији, ЦЕСИД, Б92, „Пешчаник”, Е–новине...

Може ли траг новца којим се финансира неколицина овдашњих невладиних организација да објасни њихов статус у српској јавности и друштву, без обзира на оно што те невладине организације учине тој јавности и том друштву?

У центру Београда, у Кнеза Милоша улици број 4, ниче споменик људским правима и демократији у Србији. Или је то споменик непроглашене окупације Србије? У сваком случају је то споменик бахатом и нетранспарентном располагању новцем и имовином грађанки и грађана Београда и Србије. Како су „Новости” приметиле пре неколико дана, **реч је о пословном простору површине 512 квадратних метара у срцу Београда, који је на неодређено време и без икакве накнаде Град Београд уступио на коришћење „Кући људских права и демократије”, организацији у којој је окупљено пет невладиних организација** (Грађанске иницијативе, Београдски центар за људска права, Комитет правника за људска права, Хелсиншки одбор за људска права, Центар за практичну политику). Нетранспарентност сагледавамо у питању **процедуре по којој им је уступљен овај простор (решењем бившег градоначелника Драгана Ђиласа, без икакве јавне расправе или претходног демократског процеса одлучивања)** сагледавамо је у питању разлога због којих је изабрано баш ових пет организација цивилног друштва а не неке друге... то јест, да ли је и другим организацијама цивилног друштва Град понудио тај или неки други бесплатни простор, ту је онда и питање **зашто би невладине организације биле привилеговане бесплатним пословним простором**, за разлику од занатлија, кафеџија, трговаца... који закуп пословног простора плаћају дебело... Док се бахатост састоји у томе што се, **уступањем пословног простора у Кнеза Милоша 4, Град одрекао прихода од, наводе „Новости,, „најмање 100.000 евра годишње”** који би свакако користили много већем броју грађанки и грађана Београда да су употребљени за, рецимо, обнову још неког дечјег обданишта, или школске физкултурне сале, или су могли да буду искоришћени за лечење неке болесне деце којој је помоћ неопходна...

СРЕБРЕНИЧКА ПОДВАЛА

Но Кнеза Милоша 4 је само материјална последица оне упитаности да ли та „Кућа људских права и демократије”, и све што она симболизује, представља споменик демократизацији или пак непроглашеној окупацији Србије? Ову је упитаност додатно појачао низ од неколико недавних догађаја без директне међусобне везе.

Најпре је једна од срећних добитница простора у Кнеза Милоша 4, прва дама Хелсиншког одбора у Србији, Соња Бисерко, пред Међународним судом правде у Хагу сведочила против Србије у спору који је пред овим судом повела Хрватска због наводног геноцида; иако је и сама Бисерко изјавила да је свесна да се „мој пристанак да сведочим у том процесу третира као издаја”, њено је сведочење против сопствене земље (добро, земље у којој живи) изазвало тек занемарљиву реакцију јавности. Потом су „Жене у црном”, а био је међу њима и понеки мушкарац, тик после обележавања 15–годишњице почетка НАТО агресије –

26. марта – на Тргу Републике организовале „мировну акцију ‘Памтимо злочине на Косову’”, „а поводом 15 година од злочина почињених над албанским становништвом на Косову”; реакција јавности свела се углавном на Фејсбук коментар бившег телевизијског водитеља, који је због тога одмах приведен и провео је неколико дана у притвору, упоредо са њим је приведен и вођа покрета „Наши” због објављивања на Интернету „списка 30 највећих србомрзаца и издајника међу јавним личностима” чији је циљ „указивање јавности на све оне који у друштвено–културном простору Србије некажњено шире говор мржње према српском народу и чине тешка кривична дела дискриминације и ширења верске, националне и етничке мржње и нетрпељивости, а никада до сада нису изведени пред лице правде”, а уз све то су надлежни државни органи обавестили јавност да би и паковање оваквих садржаја на интернету могло да се протумачи као кривично дело... И најзад, 9. априла, Министарство одбране Србије отказује промоцију књиге „Сребреничка подвала”, заказану месец дана раније за 10. април у Дому Војске Србије; до отказивања долази пошто је Фонд за хуманитарно право (ФХП)– на чијем је челу Наташу Кандић заменила Сандра Орловић – тог 9. априла издао саопштење у којем „захтева од Министра одбране Небојше Родића и Начелника Генералштаба Љубише Диковића да онемогуће одржавање овог скупа у просторијама државних институција”...

Па се, после ових случајева а они су тек део случаја у којем живимо и не знамо му лека, поставља **оправдано питање узрока недодирљивости споменику, и осталих њима сличних и блиских невладиних организација**. Јесмо ли толико огулали на оно што и сама Соња Бисерко доводи у везу са издајом? Да ли је ћутање јавности, поводом перформанса жена које су уцвелене само због злочина које су почиле Срби, знак да је јавност схватила да је сваки злочин страхан само ако су га Срби починили? Или се то ћутање може схватити и као достојанствено игнорисање непристојне провокације? Што би и Соњу Бисерко, и жену у црном, Сташу Зајовић, и Наташу Кандић и Сандру Орловић..., претворило у ходајуће негације свега што о Србима тврде јер им Срби из дана у дан, толеришући чак и оне који их најстрашније вређају оптужбама да су геноцидни злочинци, масовни силоватељи и затуцани ксенофоби, доказују своју культуру толерантности и домаћинске широкогрудости; ако је тако, само нека тако и остане.

ТРАГ НОВЦА

Али не исцрпљује се објашњење нашег случаја само овим могућностима; како објаснити, на пример, ону очигледну узрочно–последичну везу између захтева ФХП–а и одговора Министарства одбране поводом књиге о Сребреници, или пак давање на бесплатно коришћење државне, народне имовине особи која ту исту државу и народ денунцира због (наводног) геноцида? Новинари истраживачи у Сједињеним Америчким Државама и осталом развијеном западном свету имају једно златно правило: Follow the money. Прати ток новца. Испратимо ли ток новца којим се финансирају ове заступнице људских права и ексклузивне српске одговорности за злочине,

Ко и колико...

долазимо до поприлично једноставног објашњења њихове моћи и недодирљивости пред којима салутирају и министар одбране и начелник Генералштаба онога што је преостало од српске војске. **Свима су им, наиме, финансијери углавном исти, и углавном проистекли из безбедносно-политичких структура Сједињених Америчких Држава, што нас иначе баш чуди.**

Фонд браће Рокфелер, на пример, поред осталих у Србији, финансира и Фонд за хуманитарно право, Хелсиншки одбор за људска права у Србији, Жене у црном, Центар за евроатлантске студије... ФХП је, тако, 5. јуна 2013. добио 17.000 долара, 18. октобра 2011. 180.000 долара, 18. јуна 2009. 75.000 долара, Центар за евроатлантске студије Јелене Милић 2. августа 2012. 45.000 долара и још 30.000 11. априла 2011, Хелсиншки комитет Соње Бисерко 75.000 долара 13. фебруара 2008, „Женама у црном“ је кроз Реконструкција женски фонд, чије су оснивачице, плаћено 30.000 долара 19. јула 2010, и пре тога 80.000 долара 9. марта 2006, а на листи плаћеника Фонда браће Рокфелер су и Независно удружење новинара Војводине, Иницијатива младих за људска права, Центар за регионализам, Београдски фонд за политичку изузетност... Иако није потребно посебно доказивати везу Рокфелера са вашингтонским естаблишментом, па и оним безбедносним, напоменимо да се међу руководиоцима овог фонда налази и Николас Бернс, некадашњи амерички амбасадор у НАТО, званичник Националног савета за безбедност задужен за Русију, Украјину и Евроазију, трећерангирани у Стејт департменту између 2005. и 2008...

Институт за мир Сједињених Држава (United States Institute of Peace - USIP) федерална институција коју је основао амерички Конгрес 1984. са циљем да „служи народу и влади (САД)“ и у чијем борду директора седе и амерички државни секретар и секретар за одбрану, финансирао је Хелсиншки одбор за људска права Соње Бисерко са 34.550 долара у фискалној години 2006. и 45.000 долара 2004, Фонд за хуманитарно право исте фискалне године са 40.000 долара, а финансирали су и Цесид, Б92...

У једном од недавних текстова у „Печату“ указали смо на везу УСАИД-а са америчким безбедносним структурама; укратко, USAID делује, стоји у његовим оснивачким актима, „на основу спољнополитичких смерница председника САД, државног секретара и Националног савета за безбедност“ у којем пак седе и директор ЦИА, и директор Националне обавештајне заједнице, и амерички секретар за одбрану, и начелник Генералштаба америчке војске... Осим што директно даје паре Фонду за хуманитарно право који заузврат даје инструкције српском министру одбране и начелнику Генералштаба који заузврат те инструкције испуњавају, УСАИД заједно са „Чарлс Стјуарт Мот“ фондацијом (и немачким Маршал фондом, такође из САД) учествује у формирању Балканског фонда за демократију (Иван Вејвода је био његов извршни директор) који финансира и Хелсиншки одбор за људска права и Центар за евроатлантске студије, док се споменути партнер УСАИД-а, „Чарлс Стјуарт Мот“ фондација, појављује као финансијер и Фонда за хуманитарно право и Жена у црном (50.000 долара, Годишњи извештај фондације за 2011. годину). „Жене у црном“ финансира и амбасада САД у Београду (про-

јекат: 2013/2014. Родна перспектива људске безбедности, у партнерству са Аутономним женским центром и АСТРА) а иста амбасада истовремено финансира и Центар за евроатлантске студије (ЦЕАС) Јелене Милић – на пример, пројекат „Одговори на локалне, регионалне и глобалне безбедносне претње“ – и то у сарадњи са Балканским фондом за демократију, који пак заједно са НАТО одељењем за јавну дипломатију финансира ЦЕАС-ов пројекат „НАТО, Србија и Западни Балкан – Конференција о новом НАТО стратешком концепту“ ...

И зато ваљда и не треба да нас чуди што антиратне активисткиње и пацифисткиње из „Жена у црном“ наступају заједно са НАТО плаћеницом Јеленом Милић из ЦЕАС-а, рецимо, 4. октобра прошле године у „саопштењу Центра за евроатлантске студије и ‘Жена у црном’“ под насловом „Заглушујућа тишина која пара уши“, или у заједничком протестном „Саопштењу поводом именовања Доминика Строс-Кана за економског саветника владе Србије“, или у саопштењу од 4. марта ове године „Соња Бисерко није сама“ поводом њеног сведочења против Србије, а у корист Хрватске...

Међу финансијерима ЦЕАС-а је и Национална задужбина за демократију (НЕД) – 38.000 долара 2013, 36.000 долара 2012... која пак финансира и Фонд за хуманитарно право (47.000 долара 2013, 45.000 2012.) али и „Пешчаник“, Е-новине, Јуком, Иницијативу младих за људска права (114.000 долара у 2012. години) Независно друштво новинара Војводине (скоро 100.000 долара само 2012.)... При чему треба имати у виду да се НЕД готово у потпуности финансира из буџета САД (буџетска линија Стејт департмента намењена УСАИД-у) и да се финансирање пројеката у иностранству обавља уз консултације са Стејт департментом; у његовом борду су и Елиот Абрамс, заменик националног саветника за безбедност у администрацији Џорџа Буша Млађег, Мишел Дан која је радила – не наводи се прецизна функција – у Бироу за обавештајне послове и информације (The Bureau of Intelligence and Resesarch, INR) „чија је примарна мисија“ – стоји на његовом званичном сајту – „да прикупља обавештајне податке од користи за дипломатију СА“, Бери Џексон који је био асистент председника САД за стратешке иницијативе и спољне послове, Стивен Пестанович, некадашњи старији директор за развој политике у Националном савету за безбедност, Вин Вебер из Саветодавног комитета америчког секретара за одбрану...

И тако даље, могло би се овако набрајати унедоглед. Све информације којима смо вас засули, од финансираних и финансирања до финансијера, иначе, потичу из јавних, званичних извора; и све што смо изнели представља само део укупне слике, будући да ни наше невладине организације, а ни њихови амерички финансијери, нису онолико транспарентни колико то од других захтевају. И још је мање транспарентан, премда се наслуђује, посао који финансирани заузврат обављају за своје финансијере.

А одговор на дилему којом смо започели причу – какав нам то споменик ниче у Кнеза Милоша 4 – ваљда је сад потпуно јасан.

Печат. 22.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Никола Врзић

ПРАВНИ НАЧИНИ ОСАМОСТАЉИВАЊА РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ

1.

Свјесни чињенице да је уситњавање, раз-бијање неке државне заједнице доводи у неповољан економски положај новонастале државице, а узимајући као неоспорну чињеницу међународно признату реалност БиХ, било би најоптималније када би се унутар ове заједничке државе почели успостављати истински грађански односи, умјесто садашњих рефеудализираних, гдје би политика била у служби економије чији би развој омогућио просперитет цјелокупне државне заједнице.

Нажалост, милитантни и доминирајући врхови најбројнијег народа, покушавају да на вјерско-националним основама, а потпомогнути дијелом 'међународне заједнице' (МЗ), и рушећи изворни Дејтон, остваре своју доминацију на цјелокупном територију БиХ у циљу стварања теократске државе, система инкопатибилног са грађанским основама и праксом цивилизације Запада. Ова агресивна политика у циљу доминације најбројнијег народа има слиједеће карактеристике:

- непрекидно истицање наводне геноцидности српског народа, наводне геноцидности Републике Српске и наводне геноцидности Српске православне цркве;

- непрекидно истицање српског народа у БиХ као наводног агресора;

- непрекидно истицање става како ће најбројнији народ у БиХ од сада апсолутно одлучивати о судбини цјелокупне Босне и Херцеговине;

- непрекидно тражење начина да се, на лажан начин, путем политичког инжењеринга оствари репрезентативна доминација најбројнијег народа у опћинским, градским, ентитетским и државним парламентима;

- непрекидно минирање свих напора Републике Српске да побољша своју економску, а тиме и социјалну ситуацију;

- непрекидно тражење од 'МЗ' да укине изворни Дејтон, централизира БиХ како би најбројнији народ остварио своју доминацију над цјелокупном БиХ по систему „један човјек – један глас“.

Ово стање ствари је противно свим демократским традицијама Запада и неприхватљиво за грађане и вођство Републике Српске који одбијају ове нељудске методе поробљавања једног народа и који никада ову доминацију неће дозволити.

2.

Народ Републике Српске има своје достојанство и апсолутно је привржено правном разрјешавању свих проблема и ситуација. Иако је већ низ година извргнут оваквом нехуманом третману, он није авантуристички расположен. Другим ријечима, он неће дозволити било какав потез који би могао значити тренутно осамостаљење

или од-цјепљење, на примјер, косовског типа. Али то не значи, да се не жели осамосталити у односу на нељудски и нелегални третман којем је подвргнут.

Конкретно говорећи, он се жели осамосталити у смислу легалног поврата свега изворно дејтонског којег му је 'МЗ' омогућила Дејтонским споразумом, а што је потврђено потписима свјетских велесица, као и потписима регионалних сила: Хрватске и Србије.

Народ Републике Српске не жели ништа више од оног што му је Дејтоном дато, али ни ништа мање! Подсјетимо се, у основним цртама, како се овај народ постепено, али насилнички развластио од дејтонских принципа:

- прво, напоменимо да, „све државне функције и овлаштења која у овом уставу нису изричито додијељена институцијама БиХ, припадају ентитетима“, члан 3.3.а Устава БиХ.

- по Дејтонском споразуму, по Уставу, надлежности БиХ се могу подијелити у три групе:

- а) политике (вањска, вањско-трговинска, царинска, за усељавање, избјеглице и азил, монетарна);

- б) прописи (усељавање избјеглица и азил, те регулирање саобраћаја између ентитета, доношење изборног закона;

- с) радње и поступци (финансирање установа и међународних обавеза БиХ)

Дакле, није било никаквих надлежности за војску, полицију, судство, финансије, итд. Све у свему, од седам институција БиХ, интервенционистичком политиком и актима Високих представника, дошло се до седамдесет институција БиХ!!! Ово је био резултат пријеноса надлежности са нивоа ентитета, преко наметања, притисака и уцјена. Напомињемо, да шездесет осам надлежности пренесено, од којих су свега три прошле скупштинску процедуру, док их је шездесет пет наметнуто.

Или, узмимо Одлуку о наводној уставности Суда БиХ која је донесена прегласавањем двају конститутивних народа, Хрвата и Срба (четири гласа), од стране Бошњака (2 гласа) плус три гласа страних судија. Оваквих гласања на штету Хрвата и Срба било је неколико. Напоменимо, да Суд БиХ не постоји у Уставу, те да је једини правни начин успостављања ове институције, ревизија Устава БиХ.

Овом насилничком праксом од којих је дато само неколико примјера, показује се, да је БиХ, а посебно Република Српска, КОЛОНИЈА једног дијела МЗ и да такав колонијални однос потиरे демократију, парламентаризам, људска права, те међународно право и односе.

Правни начин...

3.

Република Српска је спремна устати у заштиту и поврат својих, насилно одузетих, права изворног (слова) Дејтона на миран и достојанствен начин, преко својих легалних институција, посебно Народне скупштине о чему постоји национални консензус свих релевантних политичких партија. Иако је ствар хитна, она то не жели сама да уради, ако већ може имати и разумијевање са стране, разумијевање које би требало да буде прихватљиво за РС, брза и ефикасна.

Компаративном анализом, установљено је да је један дио Анекса 4, Устава БиХ, инспириран Уставом Сједињених Држава. Дисторзије које су насилно извршене над Уставом БиХ, а које су највише нанијеле штете Републици Српској, омаловажиле су дух и напоре оних у САД који су се оновремено трудили да пренесу конституционална искуства једне нације која има најстарију демократију модерног доба на свијету. За претпоставити је да они који су до сада репрезентирали ову велику силу, нису на најбољи начин обавјештавали кључне америчке институције о ономе што се дешавало у БиХ, и посебно, не о маћехинском односу према Републици Српској. Зато би нам разумијевање за преиспитивање пренесених надлежности од оних који су дијелом њихови духовни творци, а као припрема за будуће скупштинске расправе и евентуалне компромисе, добро дошла.

4.

Стављамо на знање западном дијелу 'међународне заједнице' да, уколико код бројно највећег народа у БиХ, превлада милитантни фундаментализам, да Европа никада неће прихватити такву државу, из истих разлога због којих не прихваћа ни Турску. Можда политички врхови бошњачког народа и нису заинтересирани за ЕУ, него само за НАТО (Изјава Тихића од прошле године) јер им то, по свој прилици, осигурава доминацију Турске и ислама на овим подручјима. Али грађани РС, који апсолутно поштују вјерске и цивилизацијске тековине свих других цивилизација, не могу, по природи ствари, пристати на ту варијанту. Они хоће да буду дио Европе, а не дио исламског свијета.

У том случају, истинско осамостаљење Републике Српске се намеће само по себи и за надати се да ће Запад за то имати слуха и помоћи РС да кроз овакву одлуку постане дио грађанског свијета. А надати се, ипак, да до расцијепа БиХ неће доћи, да ће се извршити транзиција ове земље, и посебно бошњачког дијела, према грађанском, а не теократском друштву и да ће сва три народа наћи начина да оживе некадашњи суживот, комшијство и мјешовите бракове, те да ћемо заједничким напорима стићи до Европе.

Аутор је потпредседник Републике Српске.

30.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Емил Влајки

Статут Војводине

"СОЛОМОНСКО РЈЕШЕЊЕ" ДО БИТКЕ ЗА УСТАВ СРБИЈЕ

– Новим нацртом статута Војводине углавном су амортизоване неке очигледне несаслагласности са Уставом Србије, али проблем је што га све стране схватају као привремено и прелазно рјешење до промјене државног Устава, рекао је Српни политички аналитичар Ђорђе Вукадиновић.

"Битка и око Војводине и о нечему другом са терена статута премешта се на нови устав и захтеве за његовом ревизијом. Главна политичка битка водиће се око промена Устава Србије", рекао је Вукадиновић, који је и уредник часописа "Нова српска политичка мисао".

Он је оцијенио да су из Статута избачени или ублажени неки "државолики" елементи, иако се, како је примијетио, трудило да се нађе "соломонско рјешење" без очигледних побједника и губитника.

Тако сада, како наводи Вукадиновић, није више "Влада Војводине", него "Покрајинска влада", а нешто слично важи и за питање главног града, симбола и међународних представништава.

"Ако би то дефинисали у једној речи, овај статут је један компромис и компромисерство, које некада може да буде разумно, али може да буде и прилично труло, као када се на пример, осим 'аутономашких симбола' убацују историјски симболи са српским обележјима јер предлагачи статута нису имали снаге да укину старе, па су им придодали ове историјске", рекао Вукадиновић.

Он је указао на то да је проблематичан други став Првог члана Нацрта Статута у којем се наводи да је "АП Војводина неодвојиви део Србије у којој се негују европски принципи и вредности", јер оставља простор за различита тумачења.

"Нејасно је да ли то значи да се за разлику од Србије у Војводини негују европски принципи и вредности, или пак да је Војводина неодвојиви део Србије само дотле док се у Србији негују европски принципи и вредности", рекао је Вукадиновић.

Он је додао да је посебан проблем то што се поставља питање ко је надлежан да тумачи и процјењује шта су то европски принципи и вредности и да ли се они негују у Србији, као и шта ће бити са Војводином ако неко закључи да то није случај.

Скупштина Војводине усвојила је данас Приједлог статута Покрајине, који је измијењен након што је Уставни суд Србије крајем прошле године донио одлуку да оспори двије трећине чланова Статута.

14.5.2014.
(Подвукла – Искра)

СРНА, РС

МОЖЕ ЛИ РЕПУБЛИКА СРПСКА ДА ИЗДРЖИ УДАР ОБОЈЕНОГ ПУЧА?

Одговор је: може, опстаће ако је одбране њени грађани

Да би се правилно тумачили „обојени“ процеси у Републици Српској – за сада више латентни него демонстративни и акутно претећи – неопходно је контекстуализовати превратничку проблематику као целину. Ја бих ту издвојио три главна момента.

Прво, шта циљана држава или друштво и његови ресурси представљају за режисере „обојене револуције“, субјект или објект? Да ли се ради о демократском мисионарству и племенитој тежњи да се свим народима света омогући да благодествују у плодовима општег просперитета? Или је прави мотив нешто друго?

Језиво упечатљив одговор на ово кључно питање пружа Карл Гершајм, председник Националне задужбине за демократију (НЕД) када, говорећи о борби за превласт у Украјини, буквално каже: „Украјина је највећи згодитак“ (The Ukraine is the biggest prize). Овако се не говори о нечему или некоме кога желимо да усрећимо, већ да савладамо и похарамо. Мутатис мутандис, замените Украјину Србијом, Венецуелом или Републиком Српском – сваки од тих „згодитака“ се разликује по вредности, али менталитет и морални кодекс нападача и пљачкаша увек су исти – и добићете врло реалну слику о правој природи процеса који разматрамо. Узгред, Гершајмова карактеризација о томе шта представља Украјина (или Република Српска или Венецуела) поклапа се са гледиштем министра иностраних послова Руске Федерације Сергеја Лаврова по истом питању: „Мало озбиљних аналитичара сумња,“ рекао је Лавров пре два дана, „да се овде не ради само о судбини Украјине, већ да је Украјина само кориштена, и даље се користи, као пион у геополитичкој игри“.

РИЗИЧНИ ВРЕДНОСНИ ПОРЕМЕЋАЈИ

Друго, у овој игри, по прописаним правилима, учесници нису равноправни. Нема фер понашања и шпил карата је намештен против стране која је предодређена да изгуби. Мобилисана су сва материјална и пропагандна средства да би се практично гарантовала пропаст жртве. Пре свега, жртви је забрањено да се брани. Како примећује Јелена Пономарјова, када нападнути систем покуша да пружи отпор, „Американци укључују све расположиве елементе притиска на руководиоце земаља и њихове апарате репресије да би се уздржали од коришћења јаке снаге. Ако пак владари не следе препоруке из Вашингтона, онда их склањају помоћу војне агресије, како се то десило у Либији.“

Треће, при свему томе избављење из раља

„обојене револуције“, мада сложено, ипак није немогућа мисија. Успех „обојене револуције“ у свакој земљи у основи зависи од поремећаја у систему вредности друштва и погрешне процене неког битног елемента стварности, у првом реду кључних приоритета. Како примећује руски парламентарцац Евгениј Фјодоров, наравно из специфично руског угла али опаска није без универзалне примене, да би пројекат „обојене револуције“ у једном друштву узео маха потребно је формирање „негативног јавног мњења и услова социјалног песимизма“. Русија се може заменити Републиком Српском или неким другим предметом оперативне обраде професионалних превратника. Фјодоров додатно указује на значајан допринос фактора као што су „систематско васпитавање некритичког размишљања“ и масовно „упијање пропагандних стереотипа“.

Сличну тезу, да је један од најважнијих бедема заштите од механизма „обојене револуције“ уствари одбрана идентитета нападнутог друштва развија и руски аналитичар Игор Бојков. Он каже: „Покаже ли се таргетирано друштво као заједница свесних, одговорних и патриотских грађана, а не као бесловесна гомила тупавих потрошача, непријатељ, који се већ устремио на Русију, мораће да одступи. Баш као што узмиче сваки пут кад наиђе на друштво изнутра обједињено и психолошки спремно за борбу. Светао пример тога је Кина“.

Не морамо узимати Кину као светао пример да би разумели поенту Бојковљевих речи и ценили њихову применљивост у овој средини.

Применимо сада ове увиде на неколико варијаната развоја у догледном периоду политичке динамике у Републици Српској данас. Угрубо, на видiku су три варијанте расплета.

Прва варијанта је одржавање избора у октобру, као што је законом предвиђено. Нема сумње да је то пут којим позиција жели да иде зато што је најудобнији за њу. Али, са становишта протагониста „обојене револуције,“ које не бих мешао са опозицијом осим ако се она сама са њима не би слила, ово није безусловно пожељан сценарио. Као што се у теоретским радовима Џина Шарпа јасно наводи, изборни процес је прихватљива опција једино ако је резултат тесан – или би се пропагандно могао убедљиво приказати као тесан – да се комбинацијом популарног притиска одоздо, неумољивом медијском хајком и притиском извана власт натера на политичку капитулацију. Ту се препознаје сценарио Петог октобра у Београду.

У оној мери у којој власт има изгледе да одржи чисту и неспорну победу примамљивост изборне опције убрзано опада са становишта „обојених демократа.”

УЛИЦА, А НЕ ИЗБОРИ

Очигледно је да ту имамо један велики проблем у Републици Српској, бар у овом тренутку. Упркос свим инвестираним ресурсима, пројекат снага „обојене револуције” (да користим један амерички израз за овакву ситуацију) још се није ни одлепио од земље, није узлетео. По свим прорачунима, већ је требало да буде у ваздуху, а њихов авион још увек рула по писти. Ако ову чињеницу тумачите у оптимистичком смислу да су самим тим најоштрији облици унутрашње кризе преброђени и да се спокојно могу очекивати избори у мирној атмосфери, погрешили сте. То највероватније само значи да ће изборни сценарио бити одбачен у прилог уличног.

Све што подразумева улична варијанта знамо из теоретских списа Џина Шарпа и пуковника Роберта Хелвија и из практичног искуства неколико до сада успешно изведених уличних преврата, популарно познатих под називом „обојене револуције”. То подразумева синергично деловање лажних невладиних организација и преузетих медија, злоупотребу и професионално каналисање масовног незадовољства, креирање доминантне илузије, односно лажне заставе под којом се сврставају и манипулишу масе, персонализација друштвених проблема и сатанизација једне личности као искључиве препреке њиховом успешном решавању, харангирање маса и испирање мозга применом технике провокација – ескалација, окупљање лажног узорка глобалног друштва на централном месту које је најпогодније за медијску манипулацију, инсценирање „варнице”, тојест инцидента где се десетине или стотине људи цинично жртвују ради „вишег циља”, и – најзад – инструментализација слуђене масе за насилно заузимање симболичних центара власти.

Цео трик „обојене револуције” састоји се из тога да се заведени грађани, који се користе само као статисти, убеде да су они главне и једине звезде ове продукције. Међутим, управо у тренутку успеха њихова улога у преврату је завршена и они се шаљу кући. Сцену преузимају професионалци и њихови унапред одређени локални агенти, као Јацењук у Украјини. Они долазе на чело земље, не вољом заведених грађана, него самовољним одлукама страних моћника, као што смо сазнали из конспиративног телефонског разговора где су сва питања везана за кадровску политику будућих марионетских власти у Кијеву била унапред решена, без учешћа једног јединог Украјинца.

Чињеница да овакав сценарио у овом тренутку у Републици Српској не изгледа претерано вероватан није повод за опуштање. Ако и јесте тако, то није зато што је супротна страна пасивна. **Инфраструктура за извођење „обојене револуције” у Републици Српској је на месту и сви пратећи елементи активно функционишу. Локални извођачи радова су ниског људског квалитета, али инострани спонзори су професионални, упорни, врло мотивисани да постигну своје циљеве и располажу импресивном количином готовог новца.** Надасве, они су флексибилни и непрестано анализирају опције и исправљају грешке. Поред плана А, они увек имају план Б, који смо управо описали, а у случају потребе – и план Ц.

Шта је, дакле, трећа варијанта, план Ц? Назнаку о томе шта би ово могло бити дао је Емир Суљагић, координатор Коалиције Први март. **У суштини, ради се о радикалној проблематизацији статуса Бошњака у Републици Српској и коришћењу тог питања као окидача за интернационализацију вештачки створеног проблема. Цитирам Суљагића:**

„Годинама су грађани несрпске националности у ентитету РС грађани другог реда, систематски и системски доведени у положај уљеза у властитој земљи, чија су дјеца изложена асимилацији у образовном систему, имовина изложена пљачки и отимачини и годинама инсистирају на јасном, артикулисаном и политичком одговору на политику коју воде власти у РС-у.”

Ово су у ери доктрине „права на заштиту”, Р2П, врло тешке речи, потпуно независно од чињенице да немају везе са стварношћу. Да би се активирали механизми оружане интервенције самозване „међународне заједнице”, таква веза је непотребна. Довољан је наизглед плаузибилан повод.

Подсетићу вас на само два елемента пре него што кажете да је овакав сценарио фантастичан. У фебруару ове године, високом представнику је било довољно неколико бачених молотовљевих коктела у Федерацији да се позове на фантомска „Бонска овлашћења” и да припрети да би могао да позове појачања већ размештеним међународним снагама ради „завођења реда”. Сумња ли ико да се сурово угњетавање једне мањине, на које се позива Суљагић, квалификује као довољан повод не само за довођење појачања већ и за њихово драстично коришћење против угњетачких институција Републике Српске?

ФРЕНКЛИНОВ НАУК

У случају потребе да се импровизује још
(Крај на стр.14/1)

"ЈУЖНИМ КОРИДОРОМ" ПРОТИВ "ЈУЖНОГ ТОКА"

Европска комисија потврдила је да ће већ ове године почети изградњу Трансјадранског гасовода од Азербејџана до Италије, као кључног дела "Јужног гасног коридора". Тај коридор требало би да смањи удео снабдевања Европе природним гасом из Русије и да умањи значај планираног гасовода "Јужни ток", јавља дописник агенције Бета из Брисела.

Аустрија је из пуне економске потребе управо потписала споразум с Москвом о учешћу у "Јужном току", којим би у Средњу и Западну Европу годишње стизале по 63 милијарде кубних метара природног гаса из Русије. Чланице Европске уније које су пре више година потписале споразуме с Русијом о изградњи "Јужног тока", противе се кочењу тог пројекта, које се прелама с украјинском кризом.

Неки аналитичари тврде да "Европска комисија сматра да је претња блокадом 'Јужног тока' важна полуга у преговорима с Москвом о будућности Украјине". То је ставила до знања америчка агенција за стратегијске прогнозе Стратфор, а извори у Европској комисији су новинарима незванично пренели да ЕУ, у условима озбиљне кризе с Русијом око Украјине, уопште не може одобрити "Јужни ток", утолико пре што је Брисел још лане указао на то да уговори земаља Еу и Русије о том пројекту крше неке основне прописе ЕУ.

Неке чланице ЕУ траже увођење економских санкција Русији, иако би то погодило руске компаније које Унију снабдевају гасом, и изазвало велики скок цене гаса, док је веома велики притисак САД и НАТО–а да се одмах крене у крупне стратешке пројекте за битно смањење зависности од руског гаса.

Американци никад нису крили одбојност према дубљем енергетском повезивању Европе и Русије и зависности Европе од Москве. Амерички државни секретар Џон Кери је на једном недавном скупу НАТО–а изјавио да је смањење енергетске зависности ЕУ "хитно потребно, ако желимо да Европа остане целовита и слободна". Кери је затражио и снажно јачање америчке и европске економске сарадња на основу споразума о слободној трговини, о којем преговарају Брисел и Вашингтон "чиме би се постигло много више од пуког утврђивања начина на који послујемо".

Али, Стратфор предочава да је "'Јужни ток' исто толико важан потенцијалним учесницима у том пројекту, јер би довео значајне инвестиције и отворио радна места у неким најсиромашнијим државама ЕУ, а заобишао би нестабилну Украјину као транзитну земљу" за испоруке гаса. "'Јужни ток' је опипљив пут за обезбеђивање природног гаса у часу кад су други извори далеко од стварности и неизвесни", напомиње америчка агенција.

Пољска, Шведска и балтичке чланице ЕУ, међутим, траже да се због украјинске кризе заведу и економске санкције Русији, макар то погодило и руске гасне и нафтне компаније–снабдеваче ЕУ, а премијер Пољске Доналд Туск затражио је да се одмах крене у стварање унутрашње енергетске заједнице ЕУ.

Званичници блиски одлазећем европском комесару за енергетику Гинтеру Етингеру саопштили су да за Европску комисију изградња "Јужног тока" нема првенство, а мора се сагледати и у склопу украјинске кризе, мада јесте добро дошло све што доприноси додатном снабдевању Уније енергијом.

Али, у неким државама ЕУ и Европској комисији има мишљења да управо изградња "Јужног тока" не доприноси разноврсности извора снабдевања енергијом, јер је то и даље руски гас.

Ипак, аналитичари и европске дипломате у Бриселу прихватају оцене да, без постојане сарадње с Русијом, ни средњорочно није могуће обезбедити енергију за светску конкуретност европске индустрије и потребе становништва ЕУ.

Опредељење за "Трансјадрански гасовод", као кључни елемент "Јужног гасног коридора" и напуштање директног, "Јужном току" супарничког пројекта за гасовод "Набуко", утицали су на то да Аустрија која половину енергетских потреба подмирује руским гасом, крајем априла склопи с руском компанијом "Гаспром" уговор којим ће крак "Јужног тока" из Мађарске ићи до великог аустријског гасног терминала Баумгартен и даље у Италију.

До Баумгартена је, преко Бугарске, Румуније и Мађарске, требало да води напуштени "Набуко", те се и влада у Софији нашла у ситуацији да једино преко "Јужног тока" може да обезбеди постојано и јефтиније снабдевање гасом. То је такође битно из социјалних и политичких разлога, јер је последња бугарска влада пала добрим делом због поскупљења енергената.

Челници италијанске државне фирме ЕНИ, главног партнера руском "Гаспрому" у пројекту "Јужни ток", као и руководиоци немачког концерна БАСФ јасно су ставили до знања да не мисле да би блокада изградње тог гасовода била упутна, а наглашено је и да је Русија увек била поуздан снабдевач ЕУ гасом. Немачка компанија "Сименс" је у априлу, с конзорцијумом "Јужни ток транспорт", на чијем је челу "Гаспром", склопила уговор о испоруци аутоматизованих контролних постројења и телекомуникационе опреме за контролне центре гасовода "Јужни ток".

Европски комесар за енергију Етингер изјавио је крајем априла азербејџанској агенцији Тренд да је "циљ Европске комисије одувек био да отвори 'Јужни гасни коридор' за Европску унију, тако да то непосредно и физички повеже тржиште гаса ЕУ с највећим налазиштима природног гаса у басену Каспијског мора и Блиског истока".

"Трансјадрански гасовод" би требало да буде изграђен до 2019. године и из налазишта Шах Дениз у Азербејџану би, преко Грузије, Турске, Грчке, Албаније и Италије, годишње испоручивао Турској шест милијарди кубних метара гаса, а ЕУ десет милијарди кубних метара природног гаса. "Јужни коридор – нови пут свиле" – како су га прозвали у Европској комисији, укључивао би још два гасовода и Европи испоручивао у последњој фази од 60 до 120 милијарди кубних метара гаса из каспијског басена и Средње Азије.

5.5.2014.
(Подвукла – Искра)

СИМ (РТС)

Напомена Искре: Из чланка се види да ЕУ, бар средњорочно, нема озбиљну алтернативу 'Јужном току', а ни "Трансјадрански гасовод" није дугорочно решење, јер Азербејџан наводно остварује своју енергетску политику договорно с Русијом.

драматичнији повод за операцију „завођења реда”, где би угњетачке установе Републике Српске биле разбијене као колатерална штета, чиме би се остварили циљеви „обојене револуције” неостварени коришћењем прве две опције, предлажем вам да размислите о следећем. **Поред локалних екстремиста, у БиХ је већ присутно неколико стотина ветерана са сиријског ратишта, који на овим просторима стоје на располагању истим спонзорима који су их за своје циљеве користили у ратним зонама широм света.** Министарка унутрашњих послова Аустрије Јохана Микл–Лајтнер пре неки дан је у Сарајеву изразила забринутост да „све више људи не само из Аустрије него и из других европских земаља, иде да се бори у Сирији. ”Она је знаковито додала да су у њеној земљи забринути „шта ће се десити када се ти људи врате у своје земље након што стекну ратна искуства у Сирији”.

Грађани Републике Српске би требало да поделе ту забринутост, поготово у светлу коментара господина Суљагића и недавних изјава високог представника. А поред тога и због чињенице – о чему смо се осведочили не само у Дамаску него и у Кијеву – да **спонзори оваквих преврата, када су у питању сарадници, нису ни мало пробирљиви.** Од екстремних верских фанатика до неонациста, сви су добро дошли уколико се процени да могу послужити непосредној сврси.

Основно питање које смо поставили гласи: хоће ли издржати Република Српска? Сваки усиљени покушај позитивно интонираног одговора, спиновање стварности да би се дошло до успављујућег закључка да „наравно хоће” и да је „неуништива”, представљао би медвеђу услугу грађанима, неодговорно непоштовање младих људи коју су у њене темеље уградили своје животе и дилетантско затварање очију пред необоривим доказима јасне и непосредне опасности. Зато вас као одговор на питање „хоће ли издржати” нећу замајавати утешним речима које вероватно очекујете да чујете од мене.

Уместо тога, парафразираћу одговор једног од отаца–оснивача Америке Бенџамина Франклина на слично питање које му је поставила једна забринута госпођа, после уставотворне скупштине 1787. године:

„Опстаће, ако је ви одбраните”.

Реферат на научном скупу „Обојене револуције као инструмент геополитичке трансформације”, одржаном 26. априла 2014. у Академији наука и уметности Републике Српске.

Стандард
(Подвукла – Искра)

СТЕФАН КАРГАНОВИЋ

Пад командног моста

Знате сигурно ону причу о сеоском кабадахији који месецима, годинама, малтретира госте локалне кафане... Ту сцену, пресликану у живот, на великој светској позорници гледамо већ две године. Овај други, који је повукао кавкаско–украјинску линију кредом, одазива се на име Русија. Женско име, али мушки потези.

Све ово што се сада пред нашим очима догађа у Украјини давно је планирано и наговештено. Деведесетих година, а богами и касније, „независни интелектуалци и новинари” у Београду будалом су проглашавали сваког ко је казао да сатанизација Срба и обрачун са Србијом, од стране Запада, представљају тек увод, пробу за велики чин велике светске драме, који ће се одиграти на просторима Русије, Украјине, Кавказа. **Каква завора... ту је реч о ширењу демократије, обрачуну са тоталитарним системима – говорили су. Кабадахија у лику НАТО, с мозгом у Вашингтону и Бриселу, раскомадао је Југославију** (уз велику помоћ локалних племена) и **водећи се логиком да је уситњеним простором много лакше владати**, на месту једне државе направио шест, а онда једну од њих, Србију, осакатио дајући део те земље Албанцима... За то време, Русија се подигла с колена, усправила економски и војно, и најпре у Грузији, а потом у Украјини, почела да трезни оног силеџију с почетка приче.

Коме још треба објашњавати разлоге постојања НАТО, 25 година након што је нестао Варшавски пакт, тас на теразијама светске војне моћи. **Због чега је све ове године опстајала и развијала се та страшна оружана сила? Само због Русије.** Ми данас присуствујемо једном од најважнијих периода савремене историје: прекомпозицији света, рушењу апсолутне доминације једне бахате империје, успостави односа за које смо већ мислили да нису могући. **Огромна просторства, непроцењива природна богатства Русије, Сибир пре свега, неисцрпни извори питке воде (за тридесетак година биће скупља од нафте) деценијски су циљ Америке и њених западних савезника.** И то се није скривало: ено вам књига „Велика шаховска табла” Збигњева Бжежинског, више од четрдесет година главног америчког геостратега. **Украјина је требало да послужи као последњи, најближи командни мост за операцију овладавања Русијом.** Пре тога Грузија. У оба случаја Империја је прошла с модрицама.

Путин у Украјини нема избора. Ако пусти НАТО да се смести с ове или оне стране Дњепра, **Русија више неће бити нуклеарна сила** (нема времена за евентуалну протуркетну одбрану) и у таквој констелацији бива ослабљена до мере која може означити почетак њеног наглог слабљења, до територијалног растакања. Враћањем у састав Русије Крима, отетог 1956. године, Москва је пацификовала Империју на изузетно важном простору црноморског басена...

Русија враћа веру у могућност постојања света равноправности. Моћ без контроле увек је проблем за немоћне, Срби то знају боље од других.

Новости, 9.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Ратко ДМИТРОВИЋ

РАДИО–ТЕЛЕВИЗИЈА СРБИЈЕ У СЛУЖБИ ЕУ ДИКТАТУРЕ

Процес промене свести код Срба траје већ доста дуго, а нова евро–хунта је то поставила као примарни задатак своје владавине. Све оно што су изазвали масонски кругови, касније Коминтерна, данас добија нови облик, али исту суштину.

Опис и анализа тог процеса захтевао би доста шири простор, тако да ћемо се задржати на оно што тренутно форсира најгледанији медиј, *увек режимско чедо РТС.*

Узећемо за пример рекламе, да ли почети од кокаиноманске рекламе „Може” за Рајфајзен банку или можда Нивеину, док се деца играју испред купатила, мајка пере своје лепо тело – па да размислимо на које центре у мозгу нишане и погађају ти садржаји? Можда је овај избор бољи: док човек виси придржавајући се за олук, други му објашњава предности Теленорових понуда, да другарство зависи од Лав пива, или можда реклама за „Либресе” улошке, где девојке у тоалету врше нужду, или скачу обнажене по ходнику пропагирајући „нечисту крв” као нешто лепо и угодно. Онај који седи испред ТВ–а не размишља о таквим садржајима, али *прихватање истих док поји свој мозак том мутном водом данас, доводи сутра до разних девијантних појава.* Па онда тај исти РТС доведе стручњаке који разглабају зашто силовање, зашто убиства, зашто насиље. *Ваше право да знате све.*

Занимљива је и евро–патетична кукњава оснажена рекламним спотовима фондације Драгице Николић како нас има мало, сваке године 40000 мање... Тета Драгице, ваш муж је „прецедник” Србије, *нека предложи закон о забрани абортуса.* Процена је, да у Србији годишње се обави преко 150 000 абортуса. Ето вам рачунице. Но, абортус је наше суверено европско право, легализовани злочин који здушно бране евро фанатици свих боја и узраста, а они који су против тог легализованог злочина су „симболи прошлости” којима треба променити свест.

За прошлу недељу, шампион РТС удвориштва је била емисија „Профил и профит”. Величање лика и дела новог проповедника Александра Вучића је достигло меру обожавања старих проверених идола србског народа Јосипа Броза и Слободана Милошевића. Наратор те емисије, малтене није проклео све оне који су против „новог развојног пута” евро хунте. Да радимо више!

Епитет „најтужније” могу понети способности Оливере Ковачевић. Период од седам дана није мали за припремити једну емисију и то на најгледанијој телевизији. *Туга обузима човека кад види неспремност, незнање и некултурност*

дотичне водитељке.

Дичимо се нашом „повијешћу”!!! РТС Доситеју Обрадовићу и његовим саговорницима ставља у уста теорију о досељавању Срба – која није била позната са краја осамнаестог века. Имамо и латинични серијал „Београд вечити град”. По тој емисији и истоименој књизи ту је било Келта, Мађара, Турака... ту су Јевреји страдали, свега је ту било, али народа србског који је тај град основао и пронео му славу кроз векове, њих има у толико малој мери, таман да човек стекне утисак да смо ми једна сасвим пролазна непогода, а сада и ако смо именом и презименом Срби, макар оно што је остало, уз успешни брејнвошинг ни тога више бити неће – *изумреће и тај остатак „даркеричерске прошлости”!*

ТВ Дневник је остао перјаница. Најлепше пада информација о којој расправљамо сутра на њиви, које се поглавље отворило за преговоре, дал’ 34, ил’ 35, можда 36? Шта нас чека у земљи дембелији за једно десет, петнаест година када јој приступимо. Веселе и свака срећа у србској кући наступи кад се појави, у првом минуту дневника, тако *редак и изузетан пријатељ србскога рода друг политком Штефан Филе.* Нема песме ни весела док Штефан Филе не запева, ори се на евро–веселима широм наше домовнице. *Још и сви ти милиони које су у Србијицу уложили наши „западни пријатељи”,* ма хајте молим вас!

Међутим, о Републици Српској нити једна једина информација у протекла четири месеца, као да не постоји.

На жалост, већина се саглашава са путем којим иде Србија. Поплаве, самоубиства, убиства, лажи, преваре, искоришћавања радника, или пример изразитог чојства где хитна помоћ одбија пружити помоћ дечаку, су знакови поред пута које, једноставно, људи не желе да виде.

На карту самољубља, среброљубља и стомакоугодништва је ова евро хунта дошла на власт. Народ од ње очекује „земљу дембелију”, а *иза ње ће,* као и *иза претходних,* остати пустош. Човек је манипулативном медијском пропагандом и стиловима живота који лако пријањају за народно битије, а *оличење су духовног разврата,* постао број и нешто налик на животињу. „Немој ти да мислиш, има ко да мисли за тебе” – *говорили су комунисти.* Иста прича се наставља, док Срби лагано нестају са светске позорнице.

Ваше право да лаж назовемо истином, које као народ творимо свакодневно. РТС је, на жалост, мера овог народа.

Српски културни клуб, 10.5.2014. Војо Мистовић
(Подвукла – Искра)

Сергеј Лавров:

НЕЋЕМО ДА ШАЉЕМО ТРУПЕ У УКРАЈИНУ

Руски министар иностраних послова Сергеј Лавров изјавио је да Русија не намерава да пошаље трупе у Украјину. Руски министар је такође рекао Блумберг ТВ да се Русија снажно противи уласку Украјине у НАТО.

"Немамо намеру да шаљемо било какве трупе нигде" – рекао је министар у интервјуу за Блумберг ТВ.

"Покушаји да се доведе Украјина у НАТО би имали негативне последице за читав систем европске безбедности, а ми би били тотално против тога. Немам ништа да кријемо овде," – рекао је шеф руског Министарства спољних послова. **"То је питање не само Украјинаца и НАТО, већ и Русије"**, – рекао је он.

У исто време говорећи о изгледима за улазак Украјине у ЕУ, руски министар је нагласио да избор зависи "на самој Украјини", али она мора да буде свестна могућих последица по њу у вези са обавезама из ЗНД.

Лавров **би** такође желео да разуме **зашто су Украјински војници употребили хеликоптере са симболима УН** током операције на југо–истоку земље.

Постало је познато да украјинска војска користила код Краматорска у региону Доњецк, где се врши операција за сузбијање протесте, са симболом УН хеликоптера који су учествовали у мировним операцијама у Конгу. Сада је УН ангажована у дијалогу са украјинским властима о том инциденту. **"Ми свакако желимо да знамо како су хеликоптери са логом УН коришћене против демонстраната на југу и истоку"** – рекао је Лавров у интервјуу. Министар је подсетио да су Уједињене нације је изразиле своју дубоку забринутост у вези са таквим информацијама.

Сергеј Лавров је позвао на учешће у "округлом столу" за решење украјинских проблема нађу све стране у сукобу. "Ја не знам тачан састав "округлог стола", који није био широко најављен у Кијеву, колико сам ја схватио. **Убеђени смо да је за успех националног дијалога потребно једнако учешће свих региона Украјине – не само на југу и истоку, али и западу**", – рекао је руски министар

Према његовим речима, **Запад има потребу да се утврде права националних мањина.** "Они желе своја права, културну аутономију, као што је наведено од стране мађарског премијера Виктора Орбана. Укључивање свих страна – је кључ успеха" – рекао је Лавров.

Како је министар рекао, тврдња да у дијалог не може бити укључени нико чије су руке обојена крвљу, је реторичка. **"Ко заиста може судити ко има крв на својим рукама? Ми овде видимо везу са сиријском кризом,** када је Запад рекао: свако може учествовати, али не они са "крви на својим рукама" – рекао је Лавров.

"Русија има јаку сумњу да на југо–истоку Украјине оперишу плаћеници САД" – рекао је министар.

Поред тога, руски министар је рекао да **Запад не би требало да инсистира на затезању економских санкције против Русије, јер ће оштетити глобалну економију.** "Не мислим да су економске санкције озбиљно размотрене у погледу одговорности Запада за глобални економски систем", – рекао је Сергеј Лавров.

"Разговори оваке врсте су жеље за осветом, што је увек веома лоше за политичаре и свакога ко жели да буде укључен у политички процес," – рекао је Лавров. **"Ако је Запад спреман да жртвује зарад освете нашем угледу као поузданог партнера цео глобални економски систем, то је њихов избор,** – наставио је министар. – Ако се неко у Вашингтону пробудите ујутру у лошем расположењу и одлучи да организује пуч на другом месту, као што је Латинска Америка, ти људи треба да се припреме за такву ситуацију".

Лавров је нагласио да **ће Русија заменити Виза и Мастеркард, ако они одбијају да раде у Русији.** "Замена ће се наћи, – рекао је он. – Виза и Мастеркард су већ забринуте да ће изгубити наше тржиште. Ово је виртуелни новац и трансакција, а све се може поновити виртуелно – поготово сада, када у Русији и у другим земљама постоје многи стручњаци који разумеју ово".

Руски министар спољних послова је рекао да не би хтео у контексту санкција против Русије у вези са ситуацијом у Украјини да причам о ограничењима наметнутим Ирану.

Поред тога, министар спољних послова је рекао да Русија није одговорила западним санкцијама, јер они не желе конфронтацију. "Као што знате, ми смо уљудни људи" – рекао је Лавров, одговарајући на питање зашто руска страна још није одговорила на осветничке санкције западних земаља.

"Ми не желимо конфронтацију," – рекао је Лавров, додајући да би Москва могла размислити о контра–кораџима, ако се осветничка "хистерија наставити." "Ако Запад настави са овом непрофесионалном и хистеријском позицијом, морамо да размотримо како можемо одговорити – рекао је министар. – Проблем је што они кажу: **ако не промените политику, ми ћемо вас ударити још теже. Они мисле да су нас ударили. Ја питам шта вам је потребно да мењамо, али нема одговора."**

Називајући понашање Запада, "детиња–стим", Сергеј Лавров је подсетио на чувену изреку: "Руски сељак има дуге гаће, али брзо хода."

14. 5. 2014.
(Подвукла – Искра)

РТ

НОАМ ЧОМСКИ: УПОТРЕБА ИНТЕРНЕТА – за опште добро, или као САД...

У КОРИСТ АМЕРИЧКОГ ИМПЕРИЈАЛИЗМА

Професор Чомски је у посети Google Cambridge одговарао на питања гуглера

Рекло би се да је ваш став о могућој злоупотреби интернета у прво време гласио: „Сачекајмо па ћемо видети“. Шта данас о томе мислите и шта мислите какав је данас однос снага?

— Па очигледно да је интернет одлично средство за истраживање, стално га користимо. Претпостављам да кад кажете интернет мислите на цео ИТ систем. У сваком случају је користан за активисте и организаторе. Скоро све што активисти раде подразумева међусобну комуникацију преко интернета. С друге стране, не треба посебно истицати да је то **страшно оруђе за системе моћи који преко њега спроводе најразличитије облике контроле и доминације**. Не треба да спомињем сазнања о НСА, открића Едварда Сноудена. Комерцијалне институције, као што је на пример Гоогле, користе га за угрожавање приватности и независности на разне начине. Дакле, однос снага је онакав какав је одувек био и разлика је све већа. **Системи концентрисане моћи ће сасвим логично користити сваку постојећу технологију за доминацију и контролу.**

Не можете да отворите новине а да не видите такав пример. Рецимо, јутрос. Ако погледате данашње новине, видећете један извештај Ассоциатед Пресса о неким новим сазнањима о покушајима америчке владе да кроз УСАИД, који би требало да буде организација за пружање помоћи, настави са подривањем и рушењем кубанске владе. Прочитајте извештај, занимљив је због онога шта у њему пише и шта не пише. Пише да је **влада преко УСАИД-а основала – покушала да оснује – неку врсту друштвених медија унутар Кубе који би могли да се искористе за организовање људи у демонстрацијама, а ти људи не би знали за кога раде док протестују**. А првобитни АП извештај, чији највећи део није пренет колико сам ја видео, каже да је **то већ употребљено у многим другим земљама – на Филипинима, у Украјини и тако даље – за организовање демонстрација против владе**, па се постављају многа питања о томе шта се дешава у свету. Ово је једна од **техника коришћених за субверзију, доминацију и контролу**. Узгред, ово је Обаин програм, није Бушов.

То што тамо пише је занимљиво. Али и оно што не пише је занимљиво, и у томе се огледа моћ интернета. На интернету можете брзо да сазнате оно што не пише, ако потражите. Не пише да је овај програм – који се наравно **не зове субверзија већ ширење демократије** и тако даље – да је овај програм дестабилизације кубанске владе део **дугогодишњег рата који САД воде против Кубе**.

Погледајте историју односа САД и Кубе – они трају од 1820. Наши оснивачи су у Куби виде-

ли наш наредни освајачки поход. Куба нам је **била пред носом, морали смо да је приграбимо док смо се ширили и постајали највећа империја света**. Нисмо могли то да учинимо 1823. Постојала је једна препрека – Британци. Били су превише јаки. **Британци су били наши највећи непријатељи већим делом 19. века**. Али су велики мислиоци, попут Џона Квинсија Адамса – великог стратега – то препознали. Он је рекао да иако не можемо сада да добијемо Кубу, „она ће нам пасти у руке деловањем закона политичке гравитације, као што јабука пада са дрвета“. Што значи, кроз неко време, **када Америка мало ојача. Британци ће губити снагу и ми ћемо моћи да преуземо Кубу. И управо се то догодило. Године 1898. Куба се ослобађала од Шпаније, а Америка је интервенисала у такозваном ослобођењу Кубе. У ствари, било је то спречавање Кубанаца да ослободе Кубу**. Америка је преузела то острво – између осталих. **Порторико и Хаваји су украдени од сопственог становништва исте године, а Куба је постала колонија – практично колонија**.

Значи, догодило се нешто врло интересно што је и данас веома релевантно. О томе се не говори, међутим можете то пронаћи на интернету ако желите. **Под претњом силе, САД су наметнуле споразум Куби, такозвани Платов амандман, према којем је Куба препустила америчку контролу над источном Кубом – дакле над делом који ми зовемо Гвантанамо**. Случајно у тај део спада и главна лука Кубе – једина лука оријентисана ка Европи, где би требало да се одвија највећа трговина. Наравно, Кубанци се ту ништа нису питали, ми смо ову територију само преузели. И држимо је већ 110 година. Куба је покушавала да је врати, али ми је не дамо. **Та територија за нас нема никаквог стратешког интереса. Користи се за складиштење избеглица**. Рецимо, кад Хаиђани беже од монструозних диктатора које ми подржавамо у Хаитију, по међународном праву требало би да их прихватимо као избеглице. Али ми их уместо тога шаљемо на Кубу – у Гвантанамо – као у складиште. Наравно, **користи се и као мучионица**. Кубанци траже да им је вратимо, а ми нећемо. Да ли вас то подсећа на нешто што се управо дешава у свету? Да. Русија је преузела Крим. Баш као што смо ми узели источну Кубу пре 110 под претњом оружја. Нисмо је формално отцепили, али смо њоме завладали.

Русија полаже много већа права на Крим него Сједињене Државе на део Кубе. Крим је претежно руски. Тамошње становништво већином подржава Русију. Стратешки је веома значајан, то је једини руски излаз на топло море. Ту је смештена руска флота. Граничи се са Русијом. Русија је окружена непријатељским војним савезом – НАТО пактом. За њих је Крим од великог стратешког значаја. **Гвантанамо нама не значи ништа. То је само средство за подривање Кубе – за спречавање кубанског развоја. И Сједињене Државе,**

У корист...

наравно, воде рат против Кубе од 1959, када се Куба коначно ослободила. Америка је одмах отпочела напад на Кубу под Кенедијем. Организована је **огромна терористичка операција да „сручи све земаљске страхоте на Кубу“**, по речима Артура Шлезингера, из његове биографије Роберта Кенедија који је за ово био задужен. Свет је за длаку избегао уништење. Био је то главни фактор који је довео до ракетне кризе. А наставило се и после тога. **Тероризам са Флориде трајао је готово без престанка.**

Поврх тога, траје економски ембарго за давање ове земље, коме се противи читав свет. Погледајте гласове – годишње гласање у Генералној скупштини УН, о коме се овде не извештава. Гласа се 180 против два – САД и Израел. Понекад им се придруже Маршалска острва или тако нешто. Па све је то позадина оне агенцијске вести о данашњем покушају подривања кубанске владе. Да се вратимо на интернет, занимљиво је шта јесте а шта није лако доступно, јер људи то не виде. Нећете наћи ни реч о овоме што сам испричао у штампи, или у неком коментару или расправи, мада је врло актуелно. Није у питању нека давна историја. Ту нам је пред носом, али не види се. И када се вратимо на снагу интернета, мислим да она зависи од нас. **Не користимо је. Не користимо овај ресурс у сврхе за које се може користити – да пробије ћутање, угњетавање, доминацију, терор, насиље, и да покаже људима реалност света.**

Дакле, интернет је потенцијално сјајно оруђе, али само ако решите да га користите. Ако одлучите да га оставите у рукама приватне силе или система моћи, било државних или приватних – они ће га наравно користити за угњетавање, подривање и доминацију. Али у питању је избор. Не мора тако да буде.

По вашем мишљењу, које су најефикасније стратегије за изградњу праведнијег и мирнијег света, и које су најзначајније тековине покрета Оссиру, Арапског пролећа и украјинског устанка на Евромајдану?

— Па, то су све прилично различити догађаји, мислим да се не могу спајати. Знате, историја не тече само праволинијски. Има напретка, има и назадовања, и то често паралелно. Рецимо, ако погледамо последњих 50–60 година у Сједињеним Америчким Државама, постигнут је знатан напредак у развоју мирнијег и равноправнијег друштва.

Најдраматичнији пример су вероватно женска права. Она су потпуно другачија него пре 50 или 60 година. Можда се неко не сећа, али ако погледате историју САД, у време америчке револуције, жене нису биле људска бића. Биле су имовина. Америка је преузела британско обичајно право, а по британском обичајном праву жена је власништво свог оца, а затим прелази на свог мужа. Тако је, на пример, један од аргумената против давања права гласа женама гласио

да би то било неправедно према неочењеним мушкарцима, јер би очењен човек имао два гласа, пошто ће имовина очигледно гласати попут свог власника. То је био закон САД. Ако погледате како се разграђивао, **тај принцип је потпуно напуштен тек 1975.** Те године је Врховни суд донео одлуку да жене имају право да буду поротници на федералним суђењима. Дакле, да буду људи попут свих осталих, то потиче из Велике повеље слобода из 13. века. Жене су правно прихваћене као равноправне 1975. То је био део велике промене у америчкој култури започете још 1960–их, као један од главних резултата тадашњег активизма. И има доста других сличних ствари.

Рецимо, противљење насилној агресији је далеко веће него пре 50 или 60 година. На пример, погледајмо Кенедијеву инвазију на Јужни Вијетнам. То је израз који, претпостављам, никад нисте чули, јер није у колективној свести. То се заиста догодило у реалном свету, али није се о томе писало и није део америчке историје. **Године 1962, Кенеди је наредио америчком ваздухопловству да започне бомбардовање Јужног Вијетнама, одобрио је хемијско ратовање да уништи усеве и тако протера народ из села. Отпочео је велике програме за груписање људи, што се свело на концентрационе логоре, да би осујетио подршку герилском покрету који је рушио владу постављену од стране САД. То је инвазија.** То се догодило, али не у нашој свести. Разлог зашто није у нашој свести је зато што није било противљења. Објављене су неке репортаже, у извесној мери је било познато, није било потпуно тајно, али никог није било брига. Нисте могли да натерате људе да разговарају о томе. Мислим, сећам се да сам почетком шездесетих буквално покушавао да држим предавања у неким дневним собама. Толико сте људи могли да сакупите.

То је почетак шездесетих. Године 2003, Сједињене Државе су извршиле инвазију на Ирак. То је био први пут у историји империјалног света да је дошло до масовних протеста пре инвазије – огромни протести у целом свету, па и овде. Моји часови су отказани јер су студенти желели да их откажу и да оду на демонстрације. То је било 2003. Добро, ово није спречило рат, али га је ограничило. Често се сматра да демонстрације нису ништа постигле. То је грешка. Сједињене Државе нису могле ни да помисле на дела каква су Кенеди и Џонсон могли да спроведу без оклевања. Било је гадно, али нису бомбардована густо насељена градска подручја бомбардерима Б52, није покренут хемијски рат за уништавање усева. Многе вијетнамске страхоте нису ни разматране. Било је страшно, али не онолико страшно.

Добро, све је то напредак. Постоји и назадовање. Дошло је до реакције центара моћи против цивилизацијских ефеката 60–тих. То је **неолиберални напад на становништво које траје већ читаву генерацију.** Зато су, рецимо, реалне зараде мушкараца данас на нивоу из 1968. За читаво становништво, **реалне зараде су на нивоу од пре 30 година. Већина становништа трпи стагнацију или пад, док се огромна концентрација богатства слива у руке сићушног сектора становништва.** То је углавном делић једног про-

цента који храни политику. Политичка моћ одражава економску моћ. Врховни суд је баш јуче задао још један ударац демократији у свом чврстом залагању да наруши функционисање демократског система, **препуштајући полуге власти неизмерно богатима.** У реду, то се дешава. То је Мекаченова пресуда од пре пар дана. Добро, то је назадовање. И те ствари иду паралелно. Тако функционише историја. Дакле, на који начин може да се оствари напредак? Па, као што је рекао Мартин Лутер Кинг – усмерањем тока историје сопственим трудом и активизмом. То је једини начин који је икада успевао. Историјска путања се повија онако како ми одлучимо да је повијемо.

*У књизи **Hopes and Prospects** поредите Обаму и Буша млађег. То је било пре четири године. Шта бисте данас рекли?*

— Као што сам рекао за ток историје – у неким стварима ситуација је боља, у другим гора. На пример, поменуо сам Гвантанаму. Гвантанаму је био главни центар за мучење. Добро, данас се вероватно мучење не одвија у Гвантанаму – бар не оно што ми зовемо мучење. Запамтите, САД има посебну дефиницију мучења која се разликује од дефиниције остатка света. Тако се на пример у свету изолација сматра мучењем.

Погледајте Конвенцију против тортуре – међународну Конвенцију против тортуре. Боравак у самици – попут других облика психичке тортуре – сматра се мучењем. И јесте мучење. Покушајте да се закључате у собу на неколико дана и видећете шта ће се догодити. Дакле, то је врста тортуре. **У Сједињеним Државама, то се сигурно дешава у Гвантанаму. Али је и рутинска појава. То се редовно догађа у затворима. Ако посетите неки затвор строго затвореног типа, то су мучионице. Људи су затворени 23 часа дневно у малој соби. Човек од тога полуди.** Дакле, мучење – оно што ми називамо мучењем – не спроводи се у Гвантанаму. Спроводи се тортура, али се спроводи у затворском систему у целини, а тај систем је прави међународни скандал. Дакле, то је побољшање. Није величанствено, али је побољшање.

С друге стране, ту су и програми за надзор – не морам да вам причам о њима, већ све знате. Углавном су Обамини. Дестабилизација Кубе коју сам поменуо – то је нови Обамин програм. **Најгора глобална терористичка кампања која се данас одвија је Обамина кампања глобалних егзекуција. Кампања убијања беспилотним летелицама.** Обратите пажњу да се у Сједињеним Америчким Државама поведе расправа кад он одлучи да убија Американце. Као што је Авлаки, на пример. Па се онда расправља да ли је то легитимно или није. Али шта је са другим људима? **Људи који се убијају су само осумњичени.**

Да се вратимо 800 година уназад на Велику повељу слобода. Ако желимо да обележимо њену 800-годишњицу, то је следеће године – вероватно ћемо тада оплакати њен нестанак. Основни концепт **Велике повеље је оно што називамо претпоставком невиности. Она гласи да слободан човек не може бити подвргнут**

државном кажњавању без одговарајућег поступка – без суђења пред поротом. Истина, „слободан човек“ је био врло ограничен концепт у 13. веку. Наравно, није обухватао жене, није обухватао људе који нису слободни и тако даље. Током векова се концепт постепено ширио. Уписан је у наш устав, такође са ограничењима – 14. амандман и друга ограничења. Али сада се сужава.

Беспилотна кампања елиминисе претоставку невиности. Функционише на следећи начин: **Обама и његови саветници се окупе уторком ујутру и одлучују кога ће тог дана убити.** Концепт кривице значи да је Обама одлучио да те убије. То је значење појма кривице данас. То је регресија која нас враћа 800 година уназад, и прилично је озбиљна. Међутим, **још је озбиљније што се о томе не говори. Једина ствар о којој се разговара је убијање Американаца.** Да ли су Американци нека посебна врста? **Ко каже да смете да убијате друге осумњичене? Понекад се прича о колатералној штети, у смислу „шта је са људима који су само стајали близу и погинули?“** Па, да – то није добро. **Али шта је са људима који су гађани? Они су осумњичени. Нисте доказали ништа о њима. То је само неко кога влада жели да убије.**

То важи и за домаће право. У ствари, ја сам један од тужилаца у поступку којим нисам нарочито задовољан. То је тужба поводом NDAA (National Defense Authorization Act) коју је покренуо Крис Хеџис, заједно са неколико других тужилаца. **NDAA је закон донет под Обамом – он је рекао да није њиме задовољан, али га је потписао – који омогућава неограничено задржавање у притвору.** Продужава принцип неодређеног притвора за осумњичене – **написан је на такав начин да би могао да обухвати и америчке грађане.** То није изричито написано. На то се односи тужба. Али овај концепт омогућава неограничени притвор за људе оптужене за пружање подршке непријатељима САД. Шта значи подршка? Па, ако кажете „можда имају право“, или тако нешто. Да ли је то подршка? Није смешно. Тужба се односи на један мали део – на чињеницу да може да се примени на америчке грађане. Мислим да је то сувише уско. Не би требало да важи ни за кога, **не би смела да постоји таква ствар као што је неодређен притвор.** То је криминално. А идеја пружања подршке непријатељу је толико бесмислена да такав концепт не би требало да постоји као закон. Али то је узак случај о Американцима и он се уклапа у оквир овдашњег дискурса. Мислим да такав оквир не треба да прихватимо.

У ствари, погледајмо један Обамин судски процес – један од главних Обаминих напада на грађанске слободе. То је процес за који већина вас вероватно није чула, али да сам на вашем месту потрудио бих се да се информисах, то је предност интернета. Холдер против Пројекта хуманитарног права – државна тужба Врховном суду. Држава је добила. Холдер је државни тужилац. Пројекат хуманитарног права је била група која је давала правне савете – понављам, правне савете – групи која се налазила на списку терориста САД. Узгред, у питању је ПКК – курдска група. Влада САД је назива терористичком групом, тако

У корист...

да се налази на списку терориста. Пројекат хуманитарног права им је пружио правне савете. Обамина министарство правде одлучио је да ово прогласи материјалним помагањем тероризма. **Некад је материјална помоћ терористима значила да дајете оружје некеме из Ал Каиде. Али ово је проширено и на пружање правних савета некеме на државном терористичком списку.** А ако погледате судску расправу, то би можда могло да се примени на некога ко ради интервју са Насралахом, вођом Хезболаха. Или на некога ко можда саветује неку групу да пређе на ненасилни метод борбе. Ово би се могло сматрати материјалном помоћи под Обамом.

То је огроман напад на слободу говора и на обичну, елементарну правду – а прошло је скоро без коментара. Сада можемо да се запитамо – зашто бисмо уопште озбиљно схватили терористички списак? **Шта је терористички списак? То је кад извршена грана власти каже да сте ви терориста. Ставим вас на списак и то је то. Нема судске контроле, нема одбране.** То је само извршни акт ауторитарне државе. А ако погледасте историју терористичког списка, она је застрашујућа. На пример, Нелсон Мандела је био на списку терориста јер је Реганова администрација прогласила његову групу, Афрички национални конгрес, једном од најзлогласнијих терористичких група на свету, посто се борила против апартехејда који је Реган подржавао. Добро, то је дакле терористички списак. Мандела је био на списку до пре четири године, када је била неопходна специјална уредба Конгреса да се он скине с терористичког списка. С друге стране, узмите **рецимо Садама Хусеина. Он је скинут са списка 1982. јер је Реганова администрација желела да Ираку обезбеди оружје (За борбу против Ирана. Кад се траже сврсисходни привремене савезници за САД и њену 'моралну' акробатику, није важно да ли су то Ал Каида, Талибани или други 'терористи' против којих на другим поприштима ратују – Искра)**, па да би се то урадило легално, морали су да га скину са терористичког списка. Заправо, тако је остало једно празно место на списку, па су уписали Кубу. Зашто? Зато што је Куба до тада била изложена већем броју терористичких акција него све остале државе света заједно, углавном из Флориде. То је списак терориста.

Дакле, **осим што је комичан у томе како функционише, читав концепт је скаредан. Зашто би држава имала право да унилатерално одређује ко је терориста? Да ли ти људи имају права на то? Не, немају. Да ли имају право да убијају људе који упишу на списак терориста? Не, немају. Да ли имају право да оптужују неког за материјално помагање терористима ако тај неко пружа правну помоћ људима које су они прогласили за терористе.** Што даље идете, утолико постаје екстремније. То су Обамине иновације. Па, историја не иде праволинијски. Ја лично мислим да би Буш био још гори, али то није неки посебан разлог за радовање.

Стандард, 25.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Превео Ивица Павловић

МИСТЕРИЈА АВИОНА ЦИА:

Откривено зашто су агенти посетили Сплит

Према штурим информацијама амбасаде једне велике земље с истока Еуропе, боравак људи ЦИА у Сплиту има везе с најстојањима да се смањи велики финансијски и политички утицај који Русија има на Кипру.

Модификовани амерички путнички авион боинг 727–200 Ц–32Б који је средином прошле недеље боравио на аеродрому у Реснику, крај Сплита, заједно с 30 агената ЦИА, дефинитивно је био у тајној мисији. Првобитна информација да је авион из Сплита продужио за Велику Британију показала се као информацијска подвала америчке стране, пише сплитска Слободна Далмација.

Наиме, како се сазнаје из извора блиских Европској контроли летења (Eurocontrol), авион америчког Министарства одбране, идентификационог броја 24452 у Сплит је прошлог уторка долетео из Дубаија. Следећи дан, среда, авион с 30 припадника Централне обавештајне агенције САД (ЦИА) одлетео је готово истом рутом натраг, али није продужио за Дубаи, већ је слетио у Атину. Судећи по врло необичној рути лета, није се радило ни о каквом одмору америчких обавештајаца у Сплиту, већ о посети с конкретнијом сврхом. Наводно је у Сплиту дошло до сусрета и разговора с неким страним држављанима.

Према штурим информацијама амбасаде једне велике земље с истока Еуропе, боравак људи ЦИА у Сплиту има везе с најстојањима да се смањи велики финансијски и политички утицај који Русија има на Кипру, а уочи реализације заједничких планова Грчке, Кипра и Израела о заједничкој експлоатацији нафте и гаса у источном Медитерану.

Руски утијецај већ дуже времена нервира Вашингтон, а посебно након објављених намера грчких левичара да допусте Русима отварање мање поморске базе на острву. Тајни боравак агената ЦИА у Сплиту, кажу упућенији, треба гледати у светлу настојања Америке да се смањи утијецај Русије у источном Медитерану.

Боинг 757–200 који припада ЦИА, који је кратко боравио на сплитском аеродрому, ВИП је верзија тог типа авиона који је намењен превозу високих америчких службеника. Ентеријер и кабина луксузно су уређени и опремљени. Боравио је на Реснику и прошле године, када се у Сплиту одржавала НАТО конференција на тему сузбијања ширења оружја за масовно уништење. И овај боравак агената ЦИА у Сплиту потврђује да је америчка тајна служба једна од најактивнијих страних агентура у Хрватској, пише Слободна Далмација.

9. 5. 2014.

Курир

Без промене односа ЕУ према Русији и САД, свет је се на прагу новог рата

Петер Иискола позива народе Европе да пружи отпор САД

Уколико Европски парламент одмах не промени свој однос према Русији и САД, свет ће се већ до јесени наћи на прагу новог страшног рата. У то је убеђен искусни фински стручњак за међународно право, до недавно дипломата, члан Савета Европе, координатор ОУН – Петер Иискола. У разговору са дописником „СП“ (*Свободная пресса*, у преводу, Слободна штампа) он прича о „луткарима“ из НАТО–а, чиновницима Европске комисије и многим другим стварима које су директно везане за кризу у Украјини и Мајдану у Бриселу који је све ближи и ближи...

„СП“: По вашем мишљењу, Петер, да ли су украјинска збивања последица чисто унутрашњег „сукоба интереса“ или су их изазвале неке „спољашње силе“?

– По мом мишљењу, већ су сви у Западној Европи, и не само тамо, схватили да се ово једноставно није могло догодити без спољашњег уплитања. *Сједињене Америчке Државе су главни „луткар“, оне вуку konce којима покрећу своје марионете. Познато је да су у револуцији у Украјини Американци уложили пет милијарди долара. То су недавно објављени званични подаци.* Може се рећи да је то оно што је забележено у документима. Можемо само да нагађамо колика су још средства без писаног трага убачена за уништење суверенитета Украјине.

„СП“: И то, уништење рукама Европљана ...

– Тачније, Европске комисије. Она је отворено вршила притисак на председника Јануковича, приморавајући га да потпише Споразум о придруживању између Украјине и Европске уније. Тада није обраћала пажњу на демократију, ни најмање се није бринула за људска права и слободе. Иако много воли да се у јавности крије иза прича о демократији.

„СП“: Зашто водеће државе Старог света, у лицу своје Европске комисије, дозвољавају да њима управљају САД, као да су буквално легле на руду Јенкија?

– Због тога што, прво, у овој организацији је остваривање интереса банкара има приоритет, банкарски одлучују о свему у данашњем западном свету. Друго, Европска комисија није демократска институција. У њој је мање демократије него што је било у Политбироу ЦК КПСС. У Европској комисији је безмало три

туцета комесара, именованих од стране Европског савета. Народи Европе нису изабрали те комесаре. Није изненађујуће што се ту често доносе одлуке која имају мало додира са интересима појединих земаља. У Украјини, они су заменили једну, легалну, групу разбојника, другом, још гором. Знамо: у Кијеву је била демократија, али лоша. Тамо су владали сами олигарси. Сада постоји хунта на челу са другим олигарсима, за Европу погоднијим.

Међутим, Украјина је ситница. ЕУ и САД које стоје иза ЕУ имају други циљ–преврат у Русији. Ако ваша држава покаже слабост, они ће бити веома задовољни. Њима се допадало кад су код вас заповедали Березовски, Ходорковски, Абрамович. И, наравно, никако им се није могло допасти кад је Путин све то прекинуо. За САД је био посебан ударац кад су схватиле да Русија гради, а то не без успеха, Евроазијску унију. Без Украјине, та градња се мало компликује, али је свеједно и даље реална. Она је очигледна противтежа Европској Унији која је послушна пред Јенкијима! А шта је то Евроазија? Па, то је 75 % светских ресурса. Зар се такав савез може допасти САД?

„СП“: Кијев је недавно посетио потпредседник САД, Џозеф Бајден. Између осталог, он је у разговору са тренутним украјинским руководством рекао да ће их изабавити од зависности од руског гаса. Вели, постоји одлична алтернатива ...

– Да, чуо сам то. Апсолутно нестварно. Американци нису потребни ни Турчинов ни Јацењук са Јарошем. Ове фигуре нису у принципу неопходне ни Европској унији. Стога су и сви разговори и обећања дата наведеним грађанима–чист блеф. Полазимо од тога да САД сада имају сопствене реалне проблеме. Код њих задуженост износи 103 % БДП–а. У трговинском билансу имају дефицит од 800 милијарди долара. Русија, поређења ради, има суфицит од 200–300 милијарди. Американци кажу да могу да оборе цене нафте и тако нанесу штету вашој земљи. Они добијају „црно злато“ углавном преко Саудијске Арабије. А за њу је пад цена нафте веома штетан. Ваш Путин је 17. априла рекао да Русија неће имати проблема ако падну цене нафте. А Саудијска Арабија хоће, знам то поуздано.

„СП“: Европска унија је у своје време стварана да би земље помагале једна другој, ради „заједничког просперитета.“ А сада испа

Без промене...

да ради гушења политичке воље оних држава које су видно економски слабије? Ради коришћења јефтине радне снаге и нових тржишта за себе.

– За ускршње празника сам путовао у Грчку, био у Атини и на Светој Гори. За мене, као православног човека, то је традиционално путовање сваке године. Овога пута сам се много дружио са Атињанима. Не са политичарима, већ са обичним грађанима. Они су ми рекли да се у својој земљи последњих неколико година осећају као за време нацистичке окупације. Мрзе ЕУ и Американце. Када су Грци ушли у Европску унију, нису имали довољно развијену економију. Иако је један од главних услова за све земље приликом приступања био баш економски фактор. У истој ситуацији касније су се нашле Румунија, Бугарска, балтичке државе. Ни оне нису биле спремне да пређу на евро. Међутим, оне су у ЕУ. Зашто? Мислите да Европљани нису видели неприпремљеност ових земаља? Видели су. Али су хтели нове територије, нове земље. Пре осамдесетак година, Немци су то једноставно звали *лебенсраум* (лебенсраум–животни простор или политичка територија неопходна за постојање државе и економску независност; историјски темељ нацистичке експанзионистичке политике–напомена аутора текста). Узгред, мени су пријатељи, једномишљеници недавно послали две карте – карту Трећег Рајха са почетка 1940-их и карту садашње Европске уније. Упоредите. Скоро стопроцентно се подударају!

Почев од 2004. године, ЕУ је добила доста нових чланова. На рачун отписивања дугова (или пре давања милостиње) истој тој Грчкој и неким другим земљама, она покушава да држи ове државе на повоцу. Зато што она хоће *лебенсраум*. За сад нема концентрационе логоре. Ни ропство. Али већ разара земље. Као сада Украјину. Као раније Југославију. Многи народи Европе не желе овакву политику, они су против ње. Али Европска унија не слуша и не жели да чује критике. Сада затвара уста и медијима. Прошле године су поднели документ о медијима у коме предлажу оснивање посебне комисије за контролу новинара. Да ли Вас то подсећа на нешто?

„СП“: На Цензуру каква је некад постојала у Совјетском Савезу?

– Да, само још горе. У Совјетском Савезу су, било то добро или лоше, на тај начин штитили своју земљу од „штетног идеолошког мешања“. А овде ће моћи да утичу, укључујући ту и отпуштање, на сваког новинара сваке државе чланице ЕУ, ако буде написао или рекао нешто против њихове политике. И нико у Европској комисији није рекао ни реч о неприхватљивости таквог документа!

Сада очекујем позив у Европски парламент. Али нисам сигуран да желим да идем.

Сувише добро познајем ту организацију. Имају тамо 25.000 хиљада чиновника. Они пишу законе и шаљу на усвајање парламентарцима. То нису национални закони већ су диктирани углавном из Брисела, седишта НАТО-а у Европи. Нема времена ни да се ти закони проуче како треба, толико их је много. Свака четири минута штанцују нови закон. И већ кружи виц да су њихови састанци за посланике попут фитнеса: једном руком гласате, подигни – спусти, подигни – спусти, а другом руком морате да притискате дугме електронског бројача гласова. Тако се шали један парламентарцац из Велике Британије. Иза сцене прича вицеве, а плаши се да отворено говори. Као и већина његових колега. Сви они одлично схватају да у Европском парламенту нема ни демократије, ни јавности. Али имају посао и добру плату.

„СП“: Како као адвокат и дипломата објашњавате да је приликом разматрања у Организацији уједињених нација за резолуцију о Криму гласало више од половине земаља, а једна трећина је одлучила да се уздржи?

– Мени је запало да будем судија у спору између Сједињених Америчких Држава и Ирана. Сада је ситуација слична. Дозволите ми да то објасним на примеру. Замислимо да сте Ви мушкарац и да сте ме ударили. Ја вас за узврат не бих ударио, већ бих вас блокирао као у џудоу. Ви бисте са своје стране позвали полицију и захтевали да у записник унесу да вас је Петар Иискола блокирао, али при томе не бисте поменули да сте пре тога Ви сами ударили Петера. Следи гласање пороте: Питер ју је блокиро? Да. Је ли крив? Ако знате целу причу, није. А ако знате само последњи део, наравно да је крив. Тако је и са Кримом. У УН нису представиличитаву историју овог питања, већ само завршетак – придруживање полуострва Русији. Како се уопште може гласати у таквој ситуацији? Сигуран сам да ће проћи извесно време, и у УН ће бити процес о Украјини. А тада ће испливати многе неприличне чињенице везане за Европску комисију.

„СП“: Својевремено сте били координатор Комисије Уједињених нација за проблеме дрога и оружја у Авганистану. Затим сте напустили тај положај. Немате ли намеру да се вратите у дипломатију?

– Недавно су ме поново звали у ОУН. Чак сам прошао и неопходне тестове. Телефонирали су ми баш јуче да чују мој дефинитивни став. Али Ви знате ко је тамо газда, зар не? САД. Ја не желим да им служим. Нисам ја леди Ештон. Имам о свему своје сопствено мишљење. Навикао сам да сам мислим, анализирам и доносим одлуке. Мени је немогуће диктирати. Овакви као што сам ја сада нису потребни ни Уједињеним нацијама ни Европској комисији.

„СП“: Не могу да не питам Вас, државља однос Ваших земаља према догађајима у Украјини (Крај на стр. 24/1)

РАЗМИШЉАЊЕ О РУСКОЈ СТРАТЕГИЈИ

Верујући да је актуелно држање Владимира Путина по питању Украјине у суштини исправно, анализираћемо ситуацију из тог угла, указујући на суштину његовог тактичког приступа као и на реалне отежавајуће околности услед којих своје планове не може да остварује на онај начин и оним темпом који би сви ми прижељкивали услед површног приступа проблему.

Сведоци смо све замршенијих догађаја око нас. Свет више није једноставно место за живот. Све је више фактора који утичу на догађаје а још је више извора информација из којих о тим догађајима сазнајемо. Све је мање могућности да народ поуздано сазна истину и да правилно расуди о битним догађајима који се збивају у нашем добу.

Оно што данас наизменично и радује и брине многе од нас српских родољуба који велике наде полагамо у братску Русију те прижељкујемо њено буђење, јесте необична ситуација у земљи Украјини. Можда ће људи који се у данашњем мучном времену немаштине боре да са својим породицама преживе још један дан, рећи да смо група доконић људи која нема паметнија посла него да разглаба о светској политици. Али с обзиром да живимо у глобалном свету у коме сваки догађај има својих последица, ипак не можемо да се не запитамо шта следи из ових догађаја чији смо сведоци.

Хоће ли се изградити гасовод Јужни ток који ће нам донети отварање радних места и јефтин гас? Хоће ли овдашња издајничка власт увести санкције Русији и тиме изазвати гнев можда не идеалног, али нашег тренутно најзначајнијег савезника у свету? Да подсетимо, Украјина је од нас далеко колико и град Чернобил, с тим што се овога пута уместо еколошке може догодити политичка катастрофа, или насупрот томе, конструктиван политички импулс.

Догађаји су се све до недавно одвијали како треба, односно онако како је нашим интересима и жељама, те нашем виђењу прилика, ишло у прилог. Након успостављања марионетске владе у Украјини, доведене на власт насилним путем у име успостављања прозападног либералног поретка, руски народ је одлучио да не жели да живи под таквом влашћу и тако је република Крим припојена Русији. Руси су како и доликује припојили Крим уз сву потребну војно-техничку активност. Почели су са градњом независног енергетског система и свега потребног за успостављање своје власти.

Одушевљени буђењем Русије, помислили смо да ће се исти сценарио збити и са Доњецком Републиком, али то се није догодило. Владимир Путин је бар номинално и званично саветовао своје сународнике у Доњецкој Републици да се за сада окану референдума, а самим тим и одвајања од Украјине. Наведена одлука Владимира Путина наишла је на велико изненађење многих, али и на равнодушност руског народа из Доњецке и Луганске области који је храбро и успешно организовао победнички референдум и пргласио независност, чиме наставља да се бори за своју слободу, без обзира на изостанак прижељкиване реакције матичне државе.

Сада се можемо препустити нагађањима и надањима. С обзиром да верујемо да је актуелно држање Владимира Путина у суштини исправно, анализираћемо ситуацију из тог угла, указујући на

суштину његовог тактичког приступа као и на реалне отежавајуће околности услед којих своје планове не може да остварује на онај начин и оним темпом који би сви ми прижељкивали услед површног приступа проблему.

Као прво, треба узети у обзир разлику између случаја Крим и случаја Доњецк и она се састоји у томе што је на Криму од раније стационирана руска војна база на Црном мору на које Крим има излаз. Даље, Крим је полуострво, па као такав представља водом заштићени део копна са доста добрим стратешким положајем. Док Доњецка област представља равну степену без значајнијих ресурса због којих би било вредно истим интензитетом (као у Криму) улазити у даље заштравање ситуације.

Друго, не смео пренебрегнути чињенице на које упозоравају руски патриотски аналитичари попут Александра Дугина да Путин у свом ужем и ширем окружењу има различитих људи, међу којима битан фактор представљају припадници тзв. шесте колоне. Или како Дугин каже: „Шеста колона је за Путина и за Русију, али при том за либералну, прозападну, модернизовану и вестернизовану Русију, за глобализацију и интеграцију у западни свет, за то да Русија постане успешна корпорација у свету у којем правила и законе успоставља глобални Запад. Шеста колона – нису Путинови непријатељи већ његове присталице. Ако су они и издајници, онда нису у размерама земље, већ у размерама цивилизације.

– Обе колоне води иста мрежа која геополитички ради против Русије као цивилизације и против Путина као њеног историјског лидера.

– Председнику шеста колона никада ништа не замера директно. Своју позицију мотивише „интересима државе“, „ограниченим ресурсима“, „узимањем у обзир међународне ситуације“, „бригом о спољнополитичким и спољно-економским везама“, „бригом за имиџ Русије“. У суштини, то је она иста пета колона само се издаје за нешто друго.

Треће, оно што је факт, јесте да Русија вуче веома опрезно потезе, настоји да смири ситуацију и оствари своје циљеве без уласка њене војске у Украјину – и то је мудро. Међутим Запад жели да намами Русију да уђе са војском у Украјину по сваку цену. За сада постоји извесна равнотежа; нико још није превагнуо на своју страну. Запад се шепури али стање на терену говори другачије.

И поред десетина и стотина жртава, проруске трупе успевају да задрже сва своја кључна упоришта и с' обзиром на опремљеност и логистику, евидентно је да значајна помоћ и подршка из Русије неизостаје. Стога, тактички приступ (или боље рећи шаховски потези) Путина, који сам не жели да буде директно увучен у рат високог интензитета, могу се разумети као настојање да се не наседне на кукавичје јаје непријатеља у виду увлачења војске РФ у сукоб великих размера који би проузроковао велики број цивилних жртава и као такав био велики пропагандни ударац имиџу Русије. А то је битно, јер после много година, Русија успева да у глобалној равни парира атлантизму те да у све већој мери бива препознавана широм слободољубивог света (а све више и на самом Западу) као носилац нове цивилизацијске алтернативе трулом западњачком моделу.

J. Алексић

јини?

– **Седамдесет процената финског народа је против НАТО–а. Против рата.** Председник земље о овом питању ћути као миш. А конзервативни премијер не крије да је са „обе руке“ за НАТО и ЕУ. Парламентарци такође ћуте. Они имају изборе за годину дана, не желе да ризикују. **Колико ја знам, сада влада кришом од финских грађана припрема нови споразум са НАТО–ом.** Ова информација је недавно процуриле и објавили су је неки наши медији. **Људи су огорчени.** Спремају се да у блиској будућности изађу на масовне демонстрације. За разлику од Финске, у нама суседној Шведској, њен конзервативни премијер Фредрик Рајнфелт поштује вољу свог народа. Он неће дозволити да НАТО буде у Шведској, иако његова сопствена Конзервативна партија умерених и либерала гласа за чланство у НАТО.

„СП“: *Финци, изгледа, нису гласали за санкције против Русије, због наводног мешања у унутрашње ствари Украјине?*

– **Финска са Русијом има највећу размену. Све главне финске компаније послују у вашој земљи.** То је веома корисно за њих. **Зашто би оне одлазиле одавде, свађале се са вама?**

„СП“: *Да ли Ви видите мирни излазак из кризе?*

– **Он је у томе да ЕУ најзад напусти своју политику певања пратећих вокала Сједињеним Америчким Државама. Народ Европе је за то. Негодовања због двоструких стандарда европских и америчких политичара чују сеу многим државама.** Чешка и Мађарска су почела да говоре о могућем изласку из ЕУ. Трезвени гласови стижу из Француске. Постоје људи који су спремни да чак и сад организују свој сопствени Мајдан Бриселу. Њих је још увек мало. Али се већ чује њихов глас. **У супротном ће европске нације саме себе обманути. У њиховим државама је у току безумна анти–руска пропаганда.** И многи јој, нажалост, верују. Али **другог излаза нема осим да Европа престане да пева пратеће вокале САД. Остаје једино рат.**

***Питер Иискола** је фински дипломата, стручњак за међународно право, бизнисмен. Говори осам језика, укључујући руски. У свом родослову има финске, шведске и руске претке. Део његове родбине „по руској линији“ живи у Француској. Први пут је посетио Русију 1980. године, као члан тима који се борио за Европски куп у рукомету против екипе ЦСКА из Москве. У 2000/2001 је као представник Савета Европе радио у Чеченији, а пре тога у истом статусу у Босни и Херцеговини. Радио је у Сталном арбитражном суду у Хагу. Живео је и радио у Холандији и Француској. Често је у Санкт Петербургу.

Поделите текст – Разбијмо медијски мрак!

30.4.2014.
(Подвукла – Искра)

Свободная пресса, Русија

САМОИМЕНОВАНИ АМБАСАДОРИ

Бићу амбасадор Србије у Сједињеним Америчким Државама, не трепнувши, самоуверено је рекао дојучерашњи министар Војске Србије. Навео је и да већ петнаест година има звање амбасадора и да се враћа на рад у Министарство спољних послова, а онда именовање и правац Вашингтон...

У дипломатској пракси свих уређених држава света и те како се поштује процедура предлагања, добијања сагласности државе пријема и именовања амбасадора... А та процедура, за мање упућене у дипломатску праксу, изгледа овако:

Министар спољних послова предлаже Влади кандидата за амбасадора у одређеној земљи, а влада уколико прихвати доставља свој образложени предлог на коначно одобравање шефу државе. Затим се дипломатским каналима тражи агреман земље пријема. Уколико у толерантном року до 45 дана не стигне позитиван одговор, сматра се да одређени кандидат није прихваћен, за што се не даје било какво званично објашњење. Ако је одговор позитиван, по добијању агремана председник државе издаје акредитивна писма амбасадору, чиме се завршава процедура и тек тада обавештава јавност.

Нови министар спољних послова, реагујући ваљда на изјаву овог „амбасадора“, а можда и још неких других који се „набацују“, љутито је изјавио да нико не може очекивати амбасадорско место док то не одреди премијер. Да ли то значи да именовање овог амбасадора још није ушло ни у процедуру?

Један од основних принципа складног функционисања дипломатије уопште јесте дискретност, што се посебно практикује и код именовања амбасадора. Дискретност, да би се сачувао углед и државе предлагања и државе пријема, посебно у случају неприхватања кандидатуре амбасадора, а све у циљу очувања добрих међудржавних односа. Дискретност, да би се сачувао углед и ауторитет и самог кандидата који евентуално не би био прихваћен. Није потребно било коме да се током процедуре именовања амбасадора у јавности распреда његова биографија, још мање да се „черечи“ или хвали кандидат који је у питању, а најгоре је ако сам кандидат излази у јавност са тим.

Приликом именовања и прихватања кандидата за амбасадора и земља одашиљања и земља пријема воде и те како рачуна да се пошаље и прими најпогоднија личност, која ће својим радом и понашањем значајно допринети бољем разумевању и сарадњи двеју земаља. Због тога је дипломатија уопште, а посебно функција амбасадора веома деликатна и одговорна државна функција. А каква се особа у конкретном случају предлаже за амбасадора у једну од најзначајнијих земаља света са којом је и те како важно имати разумевање и коректне односе, јесте ствар државничке одговорности, али и личне савести предлагача и посебно шефа државе, који у личности амбасадора шаље свог изасланика код шефа друге државе.

Радман Јовић, амбасадор у пензији

11.5.2014.

Данас

Само споразум Русије, ЕУ и САД може спријечити рат у Европи

У Украјини је на помолу грађански рат између Руса и Украјинаца, а можда и рат Русије и Украјине. Највише штете од тог рата имаће два братска словенска народа Руси и Украјинци и двије сусједне државе, а највећу "геополитичку предност" имаће Запад, под условом да он не прерасте у регионални и шири међународни конфликт. Зато треба све учинити да до рата не дође.

У свијету постоје реалне снаге које призивају рат Украјине и Русије, двије највеће словенске и европске земље, од планова економског исцрпљивања Русије, до различитих геополитичких концепата стварања малих држава и "многдржавља", тако омиљеног неким геополитичким школама на Западу.

Неки геополитички обрасци опстају у међународним односима упркос промјенама и протоку времена. Агресивни облик једностраног геополитичког интервенционизма у међународне односе увеле су САД почетком двадесетог вијека. САД су војним интервенцијама запосјеле поморску базу Гвантанамо од Кубе и држе је и данас, отеле Тајван од Кине, освојиле Филипине, Карибе, створиле су државу Панаму тако што су помогле герилски покрет у сувереној држави и одвојиле дио територије да би изградиле Панамски канал у свом геостратешком и националном интересу.

Једна од историјских одлика хладног рата су подијељене или дупле државе. У то доба имали смо двије Њемачке, двије Кореје, два Вијетнама, двије Кине, два Јемена итд. Постоји опасност да иста судбина задеси и Украјину. СССР је своје сусједство држао у сателитској покорности примјењујући "теорију ограниченог суверенитета" Леонида Брежњева. Из тога су произашле војне интервенције СССР у Мађарској 1956. и Чехословачкој 1968. године. САД се све вријеме од пада Берлинског зида понашају као побједници хладног рата. САД су у име људских права погазиле сувереност многих држава широм свијета.

Својим унилатералним дјеловањем, од када су распадом СССР постали једина свјетска суперсила, САД су у двадесет година војним интервенцијама у Ираку, СР Југославији, Авганистану, Либији, као и ставовима у вези с признањем Косова, сукобима у Сирији и Египту обесмислиле три најважнија појма међународног правног поретка: *међународно право, демократију као политичку вриједност и међународну заједницу* као организовани скуп држава.

Ти појмови сада гласе: *Међународно право је све оно што представља актуални интерес САД. Демократија је признање легитимитета оном политичком субјекту који подржава Америка. Међународна заједница је привремена коалиција око САД о неком међународном питању.*

Украјина је НАТО–у важна јер је она карика у ланцу *опкољавања Русије*, долазак на њене границе

омогућава контролу руске државне територије. Близина НАТО–а у Украјини обесмишљава и чини *непрактичном руску нуклеарну и ракетну одбрану* по стратешкој дубини. *Русија се нема куда повући назад и зато мора чврсто стајати на одбацавању НАТО–а од Украјине и Русије.*

Радикални кругови у САД гурају Европу у *конфронтацију са Русијом* око Украјине, чиме НАТО инсталишу као једину одбрамбену снагу и *сидро којим држе Европу*, док с друге стране *одбацују и изгуравају Русију из Европе у Азију*, спречавајући стварање оне идеје француског генерала Шарла де Гола о "тоталној Европи", од Атлантика до Урала, која би била способна да одлучује о својој судбини *без претјераног мијешања Америке*. Његова идеја снажне Европе почивала је на сарадњи Француске, Њемачке и Русије.

Ствара ли се у Украјини нови "Берлински зид" у Европи и према Русији? *Сукоб у Украјини је дубоко против Европе*, као јединственог геополитичког и економског ентитета.

За вријеме хладног рата, СССР и Запад су играли на "великој шаховској табли" неку врсту "геополитичког шаха", потез за потез, САД узму Тајван, СССР врати на Кореји, САД скоче на Вијетнам, Руси врате на Куби, Американци узму Чиле, Руси врате у Авганистану итд.

Послије 11. септембра 2001. године амерички председник Џорџ Буш Млађи је легализовао доктрину "превентивног рата" против непослушних земаља, а ширење НАТО–а претворио у војну опсаду других држава. Посљедица тога је повратак на "геометрију силе": САД признају независно Косово, Русија призна Осетију и Јужну Абхазију. САД нападну Либију, Руси се учврсте у Узбекистану, САД отворе Сирију, Руси памте па врате итд. Запад прави калкулације са Украјином, а Руси узму Крим.

Насртљивост Запада да инсталирају анти-ракетни штит у Пољској и Румунији или Турској мијења приоритете руског спољнополитичког одговора. Просто као геополитика. На почетку 21. вијека глобалне међународне односе, према геополитикологу Геараду Тоалу, карактеришу "трансформација САД у 'суперсилу лупежа' у свјетским пословима", успон Русије и "повратак геополитике", као и неки облик "постсовјетске носталгије".

У међународним односима одавно је познато да *није лагодно бити сусјед велике силе*. Дobar примјер у прошлости дао нам је Мексико, први судјед САД. Порфирио Дијаз, председник Мексика, изрекао је чувене ријечи које најбоље осликавају тај однос: "Јадни Мексико, Бог тако далеко, а Америка тако близу."

Слично је посвједчио и председник Грузије Михаил Сакашвили након петодневног рата са Русијом 2013. године: "Треба признати да се

Само споразум...

Владимир Путин према нама односи с уважавањем. Сматра нас непријатељима." Бивши фински председник Урхо Кеконен дао је општи савјет за такве прилике, који гласи: "Не тражите пријатеље тако далеко, а непријатеље тако близу."

Мени је саморазумљиво да су ти сусједи највећи непријатељи и најбољи пријатељи. Са њима си везан у чвор географије, слијепог дјеловања силе простора, као у бермудском троуглу. Са њима дијелиш сву трагичну историју, прошлост, садашњост, а дијелићеш и будућност.

За Русију је Украјина важна из геостратешких, војно–политичких, безбједносних и економских разлога, и зато је ова борба са САД и ЕУ чиста политика моћи, класични однос између великих сила. У питању су геостратешки и геополитички интереси. Велике силе дјелују по инерцији геополитике, а не међународног права.

Запад треба да престане да притиска Украјину да се одређује насупрот руским стратешким националним и економским интересима. Украјина је талац новог клинча Запада и Русије. Или мора прихватити статус тампон зоне као трајно обилежје своје државне позиције, или ће прихватити реалност да у сусједству има Русију, респектабилну силу са својим интересима, а не неку тек обичну страну земљу. Русија жели да спријечи улазак Украјине у НАТО, а можда и ЕУ. Ако се настави притисак на Русију на овај начин, Русија ће око себе направити појас замрзнутих конфликата, од Осетије, Абхазије, Крима, Придњестровља, како би се одбранила и заштитила.

Хладни рат је био опасна, али обострано контролисана коцкарска игра великих сила, која је обезбјеђивала одржање равнотежа снага. **За вријеме хладног рата два блока су посредно ратовала далеко од својих граница, а данас се сукоби воде на границама Русије.** Говори ли нам то нешто?

Под капом небеском је опасан геополитички хаос. Русија се не смије упустити у војну авантуру територијалног комадања Украјине, јер би тиме изгубила морални престиж који је стекла посљедњих година својим односом према свјетским кризним питањима. Свој утицај Русија треба искористити да становници на истоку Украјине формулишу своје политичке захтјеве властима у Кијеву.

С друге стране, војна акција украјинских снага на побуњене источне проруске провинције лако може довести до трајне подјеле Украјине. У супротном, **ако се пређе тачка преко које нема повратка, рат ће бити незаустављив, а посљедице катастрофалне.** Тада од Украјине може остати само окрајина, а Русија може бити озбиљно изнутра и међународно дестабилизована, јер би се на фронту против Русије окупиле бројни бјелосвјетски лешинари. **Само чврст споразум Украјине, Русије, ЕУ и САД може спријечити нови рат у Европи,** привремено замрзнути конфликт и обезбједити потребан мир.

СИМ (Независне), 9.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Ђорђе Латинић

ПОЛИТИЧКЕ СТРАНКЕ – ПЉАЧКАШКЕ ОРГАНИЗАЦИЈЕ

Никада отвореније, за политичке странке бављење политиком у Србији је искључиво начин за стицање материјалне користи.

Држава је пљачкана још од комунистичких времена кроз систем директне погодбе који је директорима давао овлашћења да – без тендера и система контроле – робу коју преузимају плаћају по цени који сами договоре са својим партнерима.

Аутор ових редова је имао прилике да се у државном предузећу распитује о цени грађевинског плаца за који је био заинтересован, да би му познаник који ради у том предузећу у наступу искренности и са жалом рекао: „Ех, где су златна времена директне нагодбе”.

Десетине и стотине плацева и станова широм земље тако су нашли своје власнике за симболичну цену. Таква је ситуација настављена и за власти социјалиста и њихових наследника из ДОС-а. Послови су уговорани на „одокативне” цифре и на основу тога и исплаћивани. Све до доношења Закона о јавним набавкама током 2002. године који ће донети привид контроле трошења државног новца.

Привид, јер је уведена категорија набавке „мале вредности” до износа који у овом моменту износи три милиона динара. Законски су дата овлашћења директорима да сами бирају којем предузећу ће послати захтев за понуду, тако да се већ унапред знало ко добија посао и по којој цени. Преостале две фирме које би се појавиле на конкурс били би или фиктивне или „ћерке фирме” унапред познатог победника.

И, тако је рађено и ради се у хиљадама градских, покрајинских и републичких предузећа и институција протеклих деценија. Милијарде евра су завршиле у приватним џеповима, а Србија опљачкана и девестирана.

Отуда се сав интерес политичких странака у Србији своди на узимање што већег броја предузећа, што већег дела колача. Сви руководиоци предузећа – без обзира којој политичкој странци припадали – радили су и раде исту ствар уз знање и благослов својих партијских лидера. Политичке странке су ту само да дају кров и законски оквир у којем пљачка може да буде настављена.

Наиме, закони које је Скупштина Србије усвајала дају правно покриће за овакву праксу. У поступцима руководиоца предузећа нема ничег противзаконитог. Систем неповратно једе самог себе и Србија сиромаша све више и више.

Глад партократа расте обрнуто пропорционално; што је мање новца у игри, њихова је глад све већа и методи све бруталнији. Оне су одавно – пре свега по „омерти”, закону ћутања – методолошки најсличнији криминалним организацијама.

Политичка убиства део су демократске орнаментике одавно. „Сви су део истог лицемерја”, да парафразирам Ал Паћина у „Куму”. Отуда нема много простора за наду о томе како ће смрт демократског политичког система у Србији изгледати.

Партократски мафијаши браниће своје изворе прихода безобзирно као и њихови сицилијански претходници.

Димитрије Косијер

Пол Крејг Робертс: Вашингтон је највећи непријатељ човечанства

НЕМА ТУ НИКАКВЕ ДЕМОКРАТИЈЕ

Како Вашингтон успева да се извуче са тврдњом да је земља којом влада демократска и да има слободу? Ова бесмислена тврдња спада у најнеоснованије тврдње у историји.

Нема ту никакве демократије. Гласање је маска иза које се крије власт неколико моћних интересних група. У две своје пресуде донете у XXI веку (Уједињени грађани и Мекачен[1]) Врховни суд Сједињених Држава је одлучио да задобијање утицаја над владом Сједињених Држава до кога долазе интересне групе путем мита није ништа друго до упражњавање слободе говора. Ове пресуде дозвољавају моћним акционарским и финансијским круговима да бирају власт која служи њиховим интересима на рачун општег благостања. Контрола коју интересне групе остварују над владом толико је потпуна да интересне групе имају имунитет од кривичног гоњења. На забави поводом свог одласка у пензију, тужилац Комисије за хартије од вредности Џејмс Кидни рекао је да су кривична гоњења које је предузео против Голдман Сакса и осталих „банака превеликих да би пропале“ била обустављена од стране њему надређених који су „били усредсређени на добијање високоплаћених послова по престанку службе у влади“. Сам врх Комисије за хартије од вредности, каже Кидни, није „веровао да се безбрижнима и моћнима сме задати бол“. У свом извештају са Киднијевог опроштајног говора, Ерик Зесе указује да је Обаин режим објавио лажну статистику по којој су вођени процеси којих није било, како би се лаковерна јавност уверила да су преваранти са Волстрита кажњени. <http://www.counterpunch.org/2014/04/09/65578/>

Демократија и слобода захтевају независне и агресивне медије, независно и агресивно правосудје и независну и агресивну Скупштину. Сједињене Државе немају ништа од тога. Амерички медији непрестано лажу у корист власти. Ројтерс наставља да лажно извештава како је Русија извршила инвазију и анектирала Крим. Вашингтон пост је пласирао очито лажну причу којом Обаин режим сугерише да су масовни протести у некадашњим руским областима у Украјини плаћена руља[2] коју хушка влада Русије.

У то не верују чак ни вашингтонске марионете у Кијеву. Званичници власти коју је Вашингтон инсталирао у Кијеву признају да постоји потреба за успостављањем извесног степена аутономије у руским говорним подручјима и за законом који дозвољава референдуме, али је ова реалистична реакција на распростањену забринутост међу Украјинцима очигледно угушена од стране Вашингтона и лаких медија[3]. Државни секретар САД Џон Кери и даље игнорише руског министра спољних послова и даље инсистира да „Русија мора удаљити своје људе са Југоистока [Украјине]“.

Врло је опасно то што се дешава. Вашингтон је погрешно проценио своју способност да преотме Украјину. Отпор вашингтонском преотимању је

готово стопроцентан у руским говорним подручјима. Локална полиција и снаге безбедности прешле су на страну демонстраната. Обаин корумпирани режим и лаки медији безочно лажу да су протести симулирани и да представљају очиту оркестрацију „Путина који поново хоће да успостави Совјетску империју“. Руска влада упорно покушава да оконча сукоб и немир до којих је довео непромишљени вашингтонски пуч у Кијеву, више него што јој је потребно да поново обухвати некадашње руске територије као што је био случај на Криму. Али, Вашингтон наставља да игнорише руску владу и приписује одговорност за немире руском, а не вашингтонском утицају са стране. Видети <http://rt.com/news/lavrov-kerry-ukraine-talks-200/>, такође и <http://www.informationclearinghouse.info/article38196.htm>

Руска влада зна да Вашингтон не верује у оно што говори и да Вашингтон систематски провоцира продужавање и погоршање проблема. Руска влада се пита који дневни ред спроводи Вашингтон. Да ли је Вашингтон у својој арогантној глупости и охолости суперсиле неспособан да призна да покушај преузимања Украјине неће вредети и да му следује повлачење? Зар Вашингтон не схвата да руска влада није ништа спремнија да прихвати примену насиља против руског становништва у Украјини него што је то могла бити у Јужној Осетији? Ако се Вашингтон не опамети, руска влада ће морати да шаље своје трупе, као у Грузији. <http://rt.com/news/ukraine-russia-operation-criminal-288/>

Пошто је то и будали јасно, да ли је циљ Вашингтона да изазове рат? Да ли због тога Вашингтон гомила НАТО снаге на границама Русије и шаље ракетне бродове у Црно море? Вашингтон угрожава цео свет. Ако Русија закључи да Вашингтон намерава да украјинску кризу радије води ка рату него да је реши, да ли ће Русија седети и чекати, или напасти прва?

Могло би се помислити да ће немачки канцелар, британски премијер и француски председник увидети опасност ове ситуације. Можда и хоће. Међутим, велика је разлика између помоћи коју Русија даје другим државама и помоћи Вашингтона. Русија даје финансијску помоћ владама; Вашингтон даје џакове пара појединцима у влади свестан да је вероватније да ће појединци радити у свом интересу него у интересу државе. Стога европски политичари ћуте док Вашингтон усмерава кризу ка рату. Ако не стигнемо до рата, то ће значити да је Путин нашао решење које Вашингтон неће моћи да одбије, као што је успео у Сирији и Ирану.

Парадокс је што се Путин приказује као тежак, док се Вашингтон претвара да је шампион „слободе и демократије“. Вашингтон је у XXI веку сваку манифестацију тираније учинио својим заштитним знаком: незаконите и неуставне ликвидације без одговарајућег законског поступка, незаконита и неуставна хапшења и задржавања

КУДА АМЕРИЧКА ЕЛИТА ПРЕКО УКРАЈИНЕ ВОДИ НАЦИЈУ

Вероватно је већ прекасно за демократску дебату о томе како америчка елита поседује нашу нацију

Будући историчари забележиће да је у априлу 2014, готово четврт века после пада Совјетског Савеза, Бела кућа прогласила нови хладни рат против Русије, и да у грубом неуспеху представничке демократије у јавности није било готово ни речи дебате, а камоли противљења унутар америчког политичког и медијског естаблишмента.

Обамина администрација објавила је хладни рат индиректно на насловној страни Њујорк тајмса у тексту који је потписао Питер Бејкер 20. априла. Према том извештају, председник **Обама је одлучио** да због Украјинске кризе „никада неће моћи да има конструктиван однос” са руским председником Путином, па ће зато да „игнорише господара Кремља” и фокусира се на „**изоловање Русије пресецајући њене економске и политичке везе са спољним светом... претварајући је у прогнану државу**”. Укратко, у Бејкеровом извештају наводи се да је Бела кућа прихватила „дорађену верзију хладноратовске стратегије изоловања”. Могао је притом да додати и – веома екстремну верзију. Тај извештај Бела кућа није ни оповргла ни потврдила.

Не постоји ниједан модерни преседан за ову срамотну пристраност америчке политичко-медијске елите у овом тренутку судбоносне прекретнице. Широка дебата у Конгресу, у медијима и кроз протесте на улицама водила се, рецимо, уочи америчких ратова у Вијетнаму, у Ираку, па чак и недавно кад су се предлагали ратови против Сирије и Ирана. **Овај хладни рат – чији је епицентар на руским границама покренут у тренутку жестоких америчких, украјинских и руских медијских дезинформација, који се покреће без стабилизационих пракси које су спречиле катастрофе за време трајања претходног хладног рата – могао би бити још опаснији.**

Сасвим је сигурно да ће се овај хладни рат завршити новом нуклеарном трком, што додатно потпаљују Обамина провокативне изјаве, попут оне да су „наше конвенционалне снаге знатно супериорније од руских”, као и о могућем стварном рату са Русијом, који би могао да призађе из надоласећег грађанског рата у Украјини. (НАТО и руске снаге се већ мобилишу на источним и западним границама Украјине, док **проамеричка влада у Кијеву упозорава на „трећи светски рат”**).

Ипак, све ово долази уз готово једногласну двостраначку подршку или индиферентност америчког политичког естаблишмента, од левице до деснице – демократа и републиканаца, прогресиваца (чији ће домаћи програми бити јако угрожени) и конзервативаца. **Све то такође подупиру mainstream медији** који обликују и рефлектују

политику – The Times, The Washington Post, The Wall Street Journal, The New Republic, The Weekly Standard, MSNBC, Fox News, NPR – па све до комерцијалних радио станица. (Постоје значајни изузеци, укључујући и овај лист, али ниједан да би била толико ауторитативан и утицајан као што су маинстрем медији).

Још специфичније, ниједан од укупно 535 заступника у Конгресу није јавно изразио сумњу у планове Беле куће за нови хладни рат. Није се огласио нико од бивших америчких председника или председничких кандидата који су заговарали партнерство са постсовјетском Русијом. Пре него што се криза у Украјини продубила, неколицина неслужбених дисидената појавила се на mainstream телевизији, радио-станицама и новинама, али изгледа да су доведени само да буду јеретици које треба добро извређати. Од тада су и њихови гласови угашени легијама „хладних ратника”.

Обе стране у овој конфронтацији, Запад и Русија, имају легитимне притужбе. Али значи ли то да америчко виђење најновијих догађаја уопште не бисмо требали да преиспитујемо? Да је за све ово крива „Путинова агресија”, или његова жеља за „поновним стварањем што више од старог Совјетског Савеза”, или да овим Путин једноставно диже „домаћи рејтинг”?

Значи ли то да нема ничег кредибилног за расправу на московској страни приче? Као, на пример, да је 20 година НАТО експанзије на исток учинило да се Русија осећа опкољеном. Да је украјинска криза подстакнута са Запада прошлог новембра како би бивша совјетска република била уведена у НАТО. Да је западно одбацивање сопственог споразума потписаног са тадашњим председником Јануковичем у фебруару довело на власт неизабрани режим, који је толико антируски и толико некритички прихваћен из Вашингтона да је Москва осећала да мора хитно да анектира већински руски Крим, на коме се налази њихова најважнија поморска војна база. Да недавно Кијев шаље војне јединице како би угушио протесте на проруском истоку Украјине, што је кршење уговора од 17. априла о деескалацији кризе.

Историчари ће у будућности сигурно пронаћи поједине тачности у аргументима Москве и питаће се како то да се о тим аргументима опширно води дебата рецимо у Немачкој, али не и у Америци. Вероватно је већ прекасно за демократску дебату о томе како америчка елита поседује нашу нацију. Ако је тако, **цена за америчку демократију већ је сасвим јасна.**

Аутор је професор на Њујоршком и Принстонском универзитету.

The Nation (СИМ), 8.5.2014.
(Подвукла – Искра)

Стивен Ф. Коен

НИКОЛА КОЉЕВИЋ: СТВАРАЊЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ (CREATING THE REPUBLIKA SRPSKA)

У низу књига о рату у Босни и Херцеговини крајем двадесетог века, ових дана појавила се једна важна књига, *Creating the Republika Srpska* (Стварање Републике Српске).¹ Књига садржи превод дневника Николе Кољевића, потпредседника у влади Републике Српске, основаној за време бра-тоубилачког рата на Балкану деведесетих година прошлог века. Као образован универзитетски научник и песник, определио се на страну родољуба у одбрани српства. Водио је дневник од 27. јануара. 1993. до 15. децембра 1995. године, из чега је поникла књига тог дневника, коју је припремила Милица, његова супруга. Делови дневника појавили су се и раније, али овде је објављен као попуна књига.

Главни актори ове драме су Слободан Милошевић, Фрањо Туђман и Алија Изетбеговић, који су се трудили да добију што више у преговорима, мада су и они били руковођени закулисним плановима и личностима. Њима аутор посвећује велику пажњу као и утицајима великих сила, повољним и неповољним – Сједињене Америчке Државе, Велика Британија, Француска, НАТО итд. Он такође помиње, са умереном пристожношћу, оне који су били неутрални, чак и наклоњени Србима, као што су Сајрус Ванс, Давид Оен, неки генерали и други. Читалиц ће сазнати многе интересантне детаље тока преговора и резултата састанка у Дејтону. Немогуће је набрајати све те детаље на овом ограниченом простору.

Кољевић бележи многе догађаје и моменте уочи и за време преговора, договарања и потписивања споразума у Дејтону. Из тога читалац може да добије јасну слику овог историјског догађаја. Треба одмах истаћи да аутор пише о свим догађајима и учесницима подједнако фер. Тако, на пример, он износи мишљења и понашање Радована Караџића и Ратка Младића, који нису потписали споразум иако су отворено говорили о потреби неког споразума. Он избегава да бележи о наводном састанку Слободана Милошевића и Фрање Туђмана, који у ресторану цртају на салвети предлоге подела територије између Срба и Хрвата у Босни и Херцеговини. из простог разлога што

то није потврђено. Исто тако не бележи да је амерички министар спољних послова Игглбергер замрзео Милошевића што овај није испунио обећање које су склопили о продаји Фијат аутомобила. И да је амерички министар спољних послова, Медлин Олбрајт, купила неку фабрику у Албанији.

Књига је употпуњена предговором Обрада Кесића и Давида Бајндера, исцрпним предговором Милице Кољевић, и још исцрпнијим поговором Добрице Ћосића. Има и препоруке за даље читање, индекс важних имена и догађаја (40 страница), као и мапе где се рат одвијао у Босни и Херцеговини.

Свима историчарима овог погубног рата и заинтересованим читаоцима ова књига је веома препоручена. Поготово онима који су сазнали о том рату путем тенденциозних књига Ричарда Холбрука и такозваних извештача и наивних политичара који користе овај рат у личну корист, као што је било таквих и о Другом светском рату.

Водећи српски писац, Добрица Ћосић, написао је исцрпни поговор књизи, анализирајући личности и догађаје који су узбуркали Балкан, па и читав свет. Он у закључку хвали Кољевића не само као врлог тумача енглеске књижевности, нарочито Шекспира: „У државним пословима као државник Никола Кољевић показао је врлине које су значајно утицале на судбину свог народа. Он је имао храбрости да гледа смрти у очи у борби за слободу и национална права. Он је показао знање, савест и поштење у испуњавању својих дужности. Кољевић је одолео најтежој од свих људских тешкоћа својим трагичним нестанком са овог света. Историја, верујем, моћи ће да цени врлине, умност и патриотска осећања Николе Кољевића као духовни и морални темељ Републике Српске”.

Васа Михаиловић

1 Никола Кољевић, *Creating the Republika Srpska* (York: Unwritten History, 2014), 669 стр., Превео Мило Јелесијевић, издавач, а страница цитата превода на српски су моји, назначени су у тексту.

ПРИЛОЗИ ИСКРИ

Уместо цвећа на гроб Ане Поповић, дугогодишње чланице Удружења Јадран, која се недавно преселила у вечност. Великој и угледној Аниној породици наше искрено саучешће!
Удружење Јадран \$ 50

За покој душе Милана Павлице
Милан Билбија K\$ 50

Уместо цвећ на гроб Милана Павлице
Вера Попадић K\$ 25

У спомен свог доброг пријатеља
Милана Павлице
Пера Сенковић K\$ 50

У знак сећања на наше другове Ранка и Омиљка Попадића и 20 година од смрти Душка Миловановића
Вера Попадић K\$ 50

Прилог Искри прикупљен на слави добровољаца, Св. Великомученика Георгија, у Канади K\$ 400

Уместо воштаница у спомен драгих ми и поштованих Милоша Радмановића, Руже Радојичић, Аце Спасојевића, Ђорђа Павићевића и Ане Поповић
Марко Пивац \$ 150

Iskra
ЉУДИ ТРАЖЕ СЛОБОДУ, А СЛОБОДА ЉУДЕ

„ISKRA” SLOBODNI JUGOSLOVENSKI LIST

Administracija i Uredništvo
Iskra Periodical
(Publisher)

17 Harvelin Park,
Todmorden, Lancs
OL14 6HX, England.

E-mail: vdlj@talktalk.net
Odgovorni urednik (Editor):
Vladimir Ljotić.

Rukopisi se ne vraćaju. Članci objavljeni sa inicijalima ili punim imenom autora, ne predstavljaju obavezno mišljenje redakcije.

„Iskra” izlazi svakog 1. u mesecu.
Typeset and printed by
Artprint media doo, Novi Sad, Serbia

Godišnja pretplata za „Iskru” (običnom poštom) £16 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama (Euro 28). Avionskom poštom godišnja pretplata iznosi za SAD, Kanadu i zemlje Južne Amerike £20, a za Australiju, Novi Zeland i zemlje Azije £23 ili odgovarajuća vrednost u drugim valutama.

Čekove za „Iskra Periodical” slati na adresu
Poverenika za Englesku

Poverenici: AMERIKA: „Jadran”, c/o D. Ojdrović 2225 N. 106th St. Wauwatosa, WI. 53226, U.S.A. — AUSTRALIJA: Malešević Bogdan, 18 Kingsley Str., Elwood, Vic. 3184. — ENGLESKA: Mirjana Ljotić, 17 Harvelin Park, Todmorden, OL14 6HX (Čekovi da glase na *Iskra Periodical*) — KANADA: Danica Pavlica, 10534, Keating Cresc. Forest Glade, Windsor - Ont. N8R 1T5 — FRANCUSKA: Trajanka Darda, 58, rue de Crevecoeur, 93300 Aubervilliers - Paris.

СЛАВА СРПСКИХ ДОБРОВОЉАЦА У КАНАДИ

Овогодишња слава Српских добровољаца почела је 10. маја 2014. годишњим парастосом у цркви Сабор Свих Српских Светитеља у Мисисауги. Двојица свештеника, протојереји ставрофори Првослав Пурић и Михајло Додер служили су парастос. Приликом читање 138 имена преминулих добровољаца као и њихових супруга, на почетку споменута су имена генерала Милана Недића и врха покрета Збор на челу са Димитријем Љотићем.

Више од 50 присутних са свећама у рукама сећали су се споменутих покојника. Кољиво и погача су пренети у Српски центар где је пререзан славски колач. Овогодишњи домаћини славе су били Бора Драгашевић са супругом Драгом.

Врло укусан ручак спремиле су чланице Кола српских сестара „Краљица Александра”. После ручка домаћин, Бора Драгашевић, захвалио се свештеницима на служењу парастоса и чланицама Кола српских сестара на послужењу. Затим је појединачно именовано присуство старине Милана Билбије (91 годину) који је поред осталих присутних оличење вере у Господа и истину добровољачке заклетве. Изненада је претходног дана најстарији добровољац Миодраг Бркић одведен у болницу али је посало свој прилог за славу. Посебну захвалност добиле су две супруге: Саша Додић за славски колач и жито и Сенка Билбија за погачу и кољиво за парастос. Домаћин је укратко евоцирао борбе Српских добровољаца чији је основни циљ био сачување Срба од биолошког уништења за време немачке окупације.

Затим је Драга Драгашевић дала преглед 80 књига које су описивале заслуге и жртве Српских добровољаца и генерала Милана Недића. Именовала је најплодније писце у дијаспори који су били Српски добровољци и који су наставили да пишу историју, песме, аутобиографије као и религиозне књиге на српском или енглеском. Описала је значај њихове жртве и бескомпромисне борбе против комунистичке идеологије као и ‘савезничко’ бомбардовање Србије 1944. када су хиљаде невиних изгубили животе на захтев Тита.

Овај део програма био је

новитет на нашим славама. Повереник Искре у Канади, вредна Даница Павлица апеловала је да се унапреди број претплатника Искре. Вредно је споменути породицу Орловски, пријатеља Милана Билбије, који су отишли у Судбури и довели Милана на славу и вратили га кући што износи око 1500 километара даљине. Из Судбури редовно долазе ћерке и унучад Мирка и Гордане Влаховић. Била је и ћерка покојног Тоше Јеремаза као и вредна Џин Миловановић која годинама води рачуна о славским трошковима.

Прота Михајло Додер је поздравно скуп са поздравом: „Ко је с нама? – Бог!” и захвалио се улози Српских добровољаца који су њега упутили у свештенички позив. Затим је домаћин прочитао писмо који је послао за славу свим друговима у САД, Европи и Аустралији као и писмо примљено од чланова Удружења Јадран из Милвоки, САД, те захвалио свима који су присуствовали слави и парастосу.

На крају је мања група певача – Милан Билбија, Бора Драгашевић, Стојан Арсенијевић и Даница Павлица – отпевала три добровољачке песме: „Ја знам свој циљ и пут свој знам”, „Мртви нисте о дружи мили”, те корачницу „Бејаше једна мала”.

У међусобном разговору сећали смо се дана наше младости, борби на терену и животе у разним државама, мислећи на отаџбину. Уз поздрав „Ако Бог да, да се видимо идуће године” разишли смо се после овогодишњег парастоса и славе. За успомену на данашње славље фотограф Миро Бзовић снимио је више слика.

Б. Д.

У Милвоки, САД

Удружење српских добровољаца ‘Јадран’ у Мивоки, САД, прославило је своју славу, Св. Великомученика Георгија, у недељу 18. маја. Обред сечења славског колача обавио је прота Драган Велеушић са домаћиница славе, у присуству око 30 чланова Удружења и њихових породица. Потом су учесници послужени закуском и поподне провели у добром славском расположењу и пријатељским и породичним разговорима.

Д. Б.

ПАЖЊА ОНИМА КОЈИ ЖЕЛЕ ДА ПРАТЕ ПИСАЊЕ ИСКРЕ

Они који желе да прате писање Искре, а исту не примају штампану, могу наћи сваки њен број, почев од јануара 2002. до данас, као и другу сродну литературу – читати их или ‘преузети’ (download) – на сајту „Ново видело” <<http://www.novo-videlo.com>>.

Онај који би рекао да политика, по праву, нема везе са честитошћу и после тога мирно спава нека зна да је најнебрижљивији домаћин и најбездушнији отац који се може замислити.

Народ је осећањем, навикама, изрекама, везан за закон... Наш је закон врло кратак, али зато врло велики. Он има само три принципа: домаћинство, чојство и јунаштво. То је закон нашег народа!

Јелена Георгијевна Пономарјова

У руској власти више нико нема илузија о политичкој ситуацији у Србији

Тешко је проценити када ће се завршити криза у Украјини, али мислим да ће после 9. маја, односно Дана победе, та криза ићи ка своме разрешењу. Наиме, Запад је коначно дошао до уверења да украјинска криза може да се реши на миран начин, а председник Владимир Путин ће имати сусрете са руководиоцима ОЕБС-а. Ипак, **уколико се криза настави и повећа се број жртава, Русија неће искључити могућност коришћења других средстава – економских, војних, информационих, енергетских...** – каже у разговору за Данас Јелена Георгијевна Пономарјова, докторка политичких наука и професорка на Катедри за упоредну политикологију Московског државног института за међународне односе (МГИМО).

„Ми, Руси, одавно говоримо да живимо у условима хладног рата. Али, на терену Украјине је дошло до његовог заостравања”, истиче Пономарјова. Међутим, како указује, Запад не представљају само Барак Обама и Ангела Меркел. „Различити политички и економски кругови на Западу у многу чему подржавају Русију. Да не говоримо о интелектуалцима који отворено критикују западне политичаре. Постоји званичан, али и друштвени ниво. Русија покушава да користи разне начине како би представила своје виђење ситуације у Украјини, али и своје политике западним друштвима. Када та друштва дођу до објективнијих информација, моћи ће да утичу на западне политичаре”, наводи Пономарјова.

Да ли ће санкције западних земаља погодити Русију? Ако хоће, у коликој мери?

— Наравно да хоће, али Русија је велика земља са пуно ресурса и спремна је да истрпи санкције. Ако је СР Југославија или мала Србија могла толике године да преживи у потпуној изолацији и санкцијама, нема потребе онда говорити о Русији. Имамо ваше искуство, па ћемо се борити.

Када већ спомињете Србију, како видите однос Београда и Москве? Посебно ако се има у виду да Србија није међу земљама које су увеле санкције Русији.

— Ми рачунамо на то да ће Срби и даље бити наши савезници. Али разумемо да промене у Влади Србије могу довести до промене српске позиције. Оно што са сигурношћу могу да кажем јесте то да у руским властима више нико нема илузије о политичкој ситуацији у Србији. Ако нам се до јуче чинило да су сви Срби у потпуности русофили, сада разумемо да власт може да има једне, а друштво друге интересе. Схватимо да се

Србија налази између два геополитичка вектора, Запада и Русије, те сматрам да влада у Београду не треба да ту прави избор, већ да нађе своје место и са једнима и са другима.

Односи Русије са Подгорицом су се погоршали. Црна Гора је једна од земаља које су увеле санкције Русији. Шта се дешава?

— Односи Црне Горе и Русије санкцијама неће бити решени. Ирационално и рационално нам је веома тешко да прихватимо одлуку Подгорице. Нама је то посебно болно. Али **савршено нам је јасно да садашње руководство у Подгорици не разуме добро интересе свог друштва.** Они решавају сопствене интересе. Међутим, ти људи су епизодисти.

Колико је Балкан битан за Русију?

— Балкан је као и увек важан регион за Русију. Морам признати да сложене и детаљне стратегије руске владе још нису разрађене, на пример у информационој сфери, али сарадња у одређеним правцима, попут енергетике, привреде, железнице, наравно да постоји.

Да ли Влада Русије има у плану да разради те стратегије?

— Мислим да има. Сам наш долазак у Београд, отварање другог по реду научно-образовног међународног програма Балкански дијалог Фонда Горчаков, који се поклопио са посетом председника руске Думе Сергеја Јевгењевича Наришкина Србији, који је имао сусрете са председником Томиславом Николићем и другим званичницима... Све су то кораци у том смеру.

Да ли мислите да су ратови на Балкану завршени и да овај регион може да живи у миру?

— Наравно да се надам да су сви ратови на Балкану завршени и да се никада више неће поновити, али не треба да заборавимо грешке које смо направили, и Русија и балканске земље. Постоје проблеми који нису решени и које треба решавати. Зато морамо да се наоружамо снагом, стрпљењем, и да пожелимо једни другима победе и нове хоризонте. У том смислу, желим да честитам свим грађанима Србије Дан победе, јер не треба да заборавимо да смо се заједно борили против фашизма и победили, као ни да дозволимо повампирење таквих идеологија.

Данас, 7. 5. 2014.
(Подвукла – Искра)

Јелена Диковић